

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008 + 2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky / 2009 + 2010+2015/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Předlouze jsme uvažovali, komu svěřit úvodník při takto významném výročí našeho občasníku. Nejen komu, ale jak ho pojmout, aby nevyzněl příliš pateticky, ale také aby vyjadřoval upřímnou radost, kam jsme to s Bezevšeho dotáhli. Pomoc jsme našli u samotných novinářů, jejichž gratulaci i krásná a povzbudivá slova otiskujeme.

Vážení a milí členové redakční rady časopisu Bezevšeho,

toto mírně důvěrné oslovení je, myslím, namístě – jsme přece staří známí. Zúčastňujete se naší soutěže Nejinspirativnější středoškolský časopis již několik roků a přiznám se, že se právě na časopis Bezevšeho pokaždé těším. V době, kdy je v médiích mnohdy až příliš okatě dávana najevo lhostejnost k detailům a na pečlivé grafické a typografické zpracování novin a časopisů buď vydavatel téměř rezignuje, nebo je naopak jejich jediným zajímavým prvkem, je uměřenost poměrně vzácně k vidění. A právě uměřenost je – aspoň v mých očích, charakteristickým prvkem Vámi vydávaného časopisu. Bezevšeho je obsahově patřičně zajímavým časopisem vycházejícím na střední škole, na první pohled je zřejmé, že formální stránka je ve srovnání s ostatními „soutěžícími“ velmi dobrá, avšak

nikoliv nepřiměřená či dokonce nemístně okázalá. Časopis je skvělým reprezentantem své školy. Poděkování za to patří všem, kdo se na něm podílí – studentům, kteří přinášejí svou invenci, nápady a témata, jež jsou jejich věku vlastní, ale stejně tak i pedagogům formujícím tvůrčí vzepětí vzešlá z právě objevených světů a nenápadně dohlížejícím na to, aby se ze vskutku inspirativního časopisu nestal plátek vhodný pro makulaturu, případně pro založení do šanonu ve školním archivu.

Přeji Vám i Vašemu časopisu mnoho dobrých nápadů i trpělivosti při jejich realizaci minimálně v dalších padesáti číslech. A také Vám přeji hodně spokojených čtenářů – bez nich by Vaše snažení postrádalo smysl.

Gratuluji Vám k letošnímu třetímu vítězství v soutěži Nejinspirativnější středoškolský časopis a těším se na příští setkání s časopisem Bezevšeho i s lidmi, kteří za ním stojí. S přáním mnoha úspěchů ve škole, v redakci i jinde.

Zdeněk Kučera, předseda Odborového svazu novinářů a pracovníků médií ČR

Vážení mladí kolegové, je mi ctí a potěšením vám poblahopřát svým jménem při příležitosti padesátého vydání vašeho časopisu.

Máme možnost sledovat časopis Bezevšeho po celou dobu trvání soutěže o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“. Vaše kvalitní a inspirativní práce se po zásluze mnohokrát projevila v hodnocení poroty soutěže. Porota soutěže, podobně jako vaše redakce, je obměňována. Výsledky, kterých dosahujete, jsou dalším důkazem vysokého standardu kontinuity vašeho časopisu. Svoji práci působíte nejen radost sobě a svým kolegům, ale přispíváte i k udržení úrovně naší soutěže a jste inspirací pro další středoškolské časopisy.

Ikdyž se v budoucnosti jen někteří z vás rozhodnou pro práci v médiích, věřím, že vzpomínka na tvorbu vašeho časopisu vám zůstane a bude inspirací. Svobodné myšlení a odvaha nazývat věci pravým jménem patří k průvodním znakům zdravého mládí. Jsem přesvědčen, že to, co jste při své novinářské činnosti

pro časopis Bezevšeho udělali, zkušenosti, které jste získali, najde pro vás v budoucnosti své uplatnění.

Walt Disney dělil lidi do tří kategorií, traviče studní, sekáče trávy a obohacovatelů života. Podle mého upřímného názoru po právu patříte svou prací k obohacovatelům života. Neboť nezapomínejme, „Není malých rolí“. Přeji vám hodně úspěchů ve vaší práci a v dalším životě.

Václav Bružek, zakladatel soutěže „Nejinspirativnější středoškolský časopis“

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmcp.cz

BEZEVSHEHO

BEZEVŠEHO SLAVÍ PADESÁTKU

JEN TAK OHLÉDNUTÍ

Zdravíme nejen občasník BEZEVŠEHO, který pravidelně čteme, ale také celou Polygrafiku včetně jejího vedení a všech pedagogických pracovníků. Čtení časopisu nás postará zavádí do vzpomínek na naše studia „ještě v jiných dobách“, kdy nebylo zrovna jednoduché s vydáváním časopisu začínat. Přesto jsme někteří byli u zrodu prvního čísla časopisu – předchůdce dnešního Bezevšeho.

Doba se velmi posunula a my jsme nadšeni z toho, jaké jsou dnes možnosti, a hlavně že je vy mladí dokážete využít.

Přejeme do dalších let všem studentům i pedagogům mnoho úspěchů a časopisu Bezevšeho nadšenou redakci pokračující ve výborné práci, díky které i my budeme mít i nadále obrázek o dění na „naší“ škole.

V tiskárně Irbis pracují bývalí absolventi polygrafické školy v Rumburku: Jiří Uhlíř - majitel tiskárny, Martin Mráz - vedoucí výroby, Jan Zrůst - tiskař, Stanislav Kosák - tiskař, Petr Tábořský - tiskař, Aleš Lednický - vedoucí knihárny, Miloš Kabátník - řezáč - knihař, Tereza Skákalíková CTP studio.

Tiskárna IRBIS Liberec, Martin Mráz (Mrazík), absolvent z roku 1986 jako tiskař

Poznámka redakce: Martin Mráz byl zakládajícím členem folkrockové skupiny JEN TAK založené právě na Polygrafce koncem 80. let.

MILÉ BEZEVŠEHO,

jsm s tebou již dlouho, ale až nyní začínám počítovat fakt, že to už není na dlouho. Jen pár chvil zbývá do doby, než se budeme muset rozloučit. A proto bych ti rád popřál do budoucna

mnoho dobrých redaktorů, čtenářů a aby tě paní Šabatová stále tak hezky opečovávala a starala se o tebe jako do dnešních dní. Vždy si tě rád znovu a znovu přečtu a věřím, že ať budu kdekoliv, ty si ke mně cestu jistě najdeš. Také ti slibuji, že ti občas přispěji nějakým tím textem. Tímto se s tebou loučím jako s kolegou a partákem.

-Charlie-

PADESÁTKA JE TADY

Ne, nemluví o věku, ale o padesátém čísle našeho báječného školního časopisu Bezevšeho. Když v roce 1999 studentka Aša Kubová přivedla na svět první číslo, určitě ji nenapadlo, kam až to náš polygrafický občasník dotáhne. Však měl také namále. Ale díky entuziasmu místy hraničícímu s obětavým sebeznícením se Ivě a Ivovi Šabatovým v roce 2003 podařilo obklopit mladými nadšenci, vydolovat časopis z popela a povznést ho na současnou vysokou až profesionální úroveň.

Za roky jejich činnosti se v redakci vystřídal pěkná řádka studentů, mnozí do Bezevšeho vyryli nesmazatelnou brázdou svými příspěvky, ať už literárními či obrazovými. A nad tím vším po celá léta bděli šéfredaktorka Iva a typograf Ivo. Odměnou jim a všem jejich spolupracovníkům byla nesčetná ocenění Bezevšeho většinou na celorepublikové úrovni, ale především to, že vytvořili a stále zdokonalují živoucí kroniku našeho jedinečného ústavu – milované Polygrafky.

Všem, kteří se podíleli a podílejí na tvorbě časopisu, patří náš veliký dík. Přejí tvůrcům Bezevšeho do další padesátky spoustu šikovných redaktorů, kteří budou překypovat nápady, aby náš občasník byl stále tak pěkný a inspirující, a přejí všem rovněž pevné zdraví a nervy, aby vydrželi. Děkujeme!

*Jiří Uher,
ředitel SOŠmgp Rumburk*

VĚDÍ O NÁS IV ČESKÉ LÍPĚ

Už 50. číslo Bezevšeho? Hluboce se musím zamyslet, abych si vzpomněl, které číslo se mi dostalo do ruky jako první. Snad 7. či 8.? Perfektní občasník, který tahám pokaždé Dodíkovi z rukou, když ho u něj spatřím. Aby ne, vždyť již několikrát vyhrál soutěž o nejlepší časopis. Perfektní nástroj neformální komunikace mezi studenty, vychovateli, mistry, učiteli a vedením školy.

Do dalších padesátí čísel přejí Bezevšeho pilnou redakční radu, neúnavnou paní Šabatovou a mnoho stávajících, dozajista věrných i nových čtenářů. Jen tak dál!

*Michal Placák,
absolvent z roku 2008 jako reproduční grafik*

POZDRAV Z BRNA

Milé kolegyně, kolegové a žáci Střední odborné školy mediální grafiky a polygrafie v Rumburku. Občas se mi dostane do rukou občasník BEZEVŠEHO. Tiskovina, plná pohodových, spokojených a veselých tváří, doplněná texty s různorodou školní i mimoškolní tematikou, kterou žijí pracovníci i žáci školy.

Do další padesátky přejí spoustu zajímavých akcí, učící se žáky a aktivní pedagogický sbor, aby občasník BEZEVŠEHO stále vycházel a občas jsme ho mohli číst i ve vzdáleném Brně.

*Ing. Jarmila Šustrová
ředitelka Střední školy grafické Brno*

ZDRAVICE Z PŘEDPOSLEDNÍ LAVICE

Přeju časopisu Bezevšeho, kterej už má víc výtisků, než božskej Karel Slavíkú, aby se tisknul tak dlouho, dokud bude papír. A aby měl i po letech větší cenu, než cenu papíru.

Že ten časák přežije Gotta, to je bohužel jistý, ale pokud jednou dojde k magnetický bouři, možná přežije i digitální média. Takže nešetřete lesy, tiskněte a pište! Kdo jinej by se měl snažit o záchranu papírovejch médií, než polygrafově, že jo? A pište svobodně, dokud vám do toho nikdo nekecá! Nic lepšího se časopisu, myslím, popřát nedá...

*Jiří Maryško,
absolvent z roku 1999 v oboru polygrafie*

BEZEVŠEHO SLAVÍ PADESÁTKU

MOJE SRDCOVÁ ZÁLEŽITOST

Moje milé Bezevšeho, je až neuvěřitelné, že se podařilo vydat 49 čísel časopisu, tak úzce spojených s Polygrafkou. Dere se mi na mysl vý-

ročí mého působení, respektive opuštění školních lavic, které se blíží ke třicítce.

Když se řekne Polygrafka, tak mi okamžitě vytanou narymsli má nejbájenější mla-

dická léta, kdy jsem pln elánu a naivitu teenagerskému věku vlastní, nasával života plnými doušky. Miloval jsem, jak nejlépe jsem snad uměl, hltal knihy antických filozofů a formoval si svůj světonázor. Zkrátka a dobře jsem si užíval každického dne a pozvolna v sobě budoval touhu něčeho v životě dosáhnout. Díky lidem, které jsem měl možnost potkat, jsem nabyl dojmu, že nic není nemožné a záleží pouze na každém z nás, jak se s tím, co nám bylo do života dáno, popereme a jak silnou stopu po sobě chceme zanechat.

Dnes s odstupem času mohu zcela jistě říci, že působení v této mé „Alma mater“ bylo zcela jistě jedním z nejdůležitějších milníků mého života. Takže ti moc děkuji, že jsi, a pevně věřím, že i v nadcházejícím čase budeš vychovávat kvalitní jedince, kteří budou přínosem pro nás všechny.

*V úctě Ing. Martin Prouza MBA,
jednatel společnosti Heidelberg Praha s. r. o.,
absolvent z roku 1987 v oboru sazeč*

JAK TO VIDÍ PARTNER ŠKOLY

K jubilejnímu 50. vydání časopisu Bezevšeho přejí všem jeho tvůrcům hodně zábavy a dobrých nápadů při přípravě dalších čísel, která ocení spousta čtenářů.

*Mgr. Iveta Bodnarová,
HR specialista
GZ Media, a.s.*

JAK TO VIDÍ STUDENTKA

Ahoj Bezevšeho! Páni, 50. číslo. Ani nevím, co napsat, takže to zkrátka pojmu, jako klasické přání k narozeninám. Takže ti přejí dalších 50 skvělých vydání. Aby se ti dál dařilo vyhrávat v soutěžích a aby se čtenáři dál bavili při čtení článků, které pro nás redaktoři neúnavně připravují. Pro mě Bezevšeho je nejlepší školní časopis, jaký jsem četla.

Anička Lišková, 3.S

ZDRAVICE OD TÝMU SNŮ

Pro yubillejní, ve své kategorii nedostížný plátek Bezevšeho přejí všem budoucím absolventům černého řemesla klidné a teplé tiskové místočko bývalí absolventi rumburské Polygrafky.

Sqěle odladěný dream team koncertující v reichenberské tiskárně GEOPRINT ve složení: Honza Hellmich (spící v popředí), Petr „maglatura“ Hála (bdící vzadu) a dále Dáša Syslová, Helena Poláková, Mirek Krásný, Tóma „membrána“ Soukup, ale také i Martin Řezníček, který Polygrafku nikdy nenavštěvoval a dodnes toho lituje.

*Jan Hellmich,
absolvent z roku 1985 jako tiskař*

JAK TO VIDÍ RODIČ

Z Bezevšeho mám nejrádší stránku zábavy a perliček z vyučování, vzpomenu si na svá školní léta, tak vzdálená. Také cestopis přečtu jedním dechem. A časopisu Bezevšeho bych tímto krátce chtěla popřát ještě mnoho dalších cestopisů, mnoho zábavy, ale i vážnějších článků, spousty úspěšných otiskovaných studentkých prací, dalších výher a plnou třídu šikovných redaktorů a fotografů.

*Hedvika Dvořáková,
rodič a pravidelná čtenářka Bezevšeho*

VZPOMÍNKY NA „RODINU“

Děkuji moc za zasláné školní časopisy. Dorazily a já čtu. Doopravdy pěkně a profesionálně vedený časopis. Ani se nedivím, že je tak oceňovaný. Vrátil mi zas vzpomínky na školu jako takovou. Mohl jsem se dozvědět, co je u vás nového, a vidím, že Polygrafka stále tak dobře funguje. Musím říct, že jsem skutečně rád, že jsem mohl na této škole studovat a mohl jsem být součástí této „rodinné“ školy tak, jak to žáci v každém čísle časopisu zmiňují. Těší mě, že to i na ostatní tak působí a že se za ty roky nic v tomto nezměnilo.

*Lukáš Krejčí, projektový manažer, H R G,
absolvent z roku 2000 jako reprodukční grafik*

POZDRAV OD REDAKTORA

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho u příležitosti 50. vydání. K těmto kulatinám přejú přispěvatelům a čtenářům hodně dalších úspěchů a těším se, až vám popřeji k ještě kulatější stove.

*Jan Richter, absolvent z roku 2005 jako tiskař,
jeden z prvních redaktorů Bezevšeho*

JAK TO VIDÍ STUDENTKA I RODIČ V JEDNÉ OSOBĚ

Zdravím všechny z redakce časopisu Bezevšeho. Prvních padesát čísel vám již vyšlo a do dalších přejí hodně skvělých nápadů na články a reportáže, které vždy potěší. Jste parta s prima koníčkem a moc vám fandím!

*Petra Brodinová (Richterová),
absolventka z roku 1991 jako sazečka*

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣΕ ΣΙΛΟΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

BŘEZEN A DUBEN NA DM

Paní vychovatelka Trejtnarová se ve své skupině zabývala tématy Partnerství, Rodina, Láska, Domácí násilí, dále pro žáky připravila pár psychoher a psychotestů. Na několika pokojích se věnovala četbě na dobrou noc z knihy Kouzelný vějíř.

Protože je již dlouho v plánu vylepšení prostor DM, je velká část jejího úsilí směřována právě sem: „Mnoho času mi zatím zabírá plánování úprav na DM. Chystáme s vedením školy velké rekonstrukce pokojů, malování, výměnu linoleí, nákupy nového nábytku. To vyžaduje jednání s firmami, porady, vyměrování prostor na pokojích ... Můžeme se však těšit na zcela nový intr, který si o obnovu tolik říkal,“ popsala paní vychovatelka Trejtnarová aktuální dění v prostorách internátu.

I paní vychovatelka Machová četla žákům na dobrou noc, a to z knihy Malý princ. V rozhovorech se žáky své skupiny i s ostatními se zaměřila na prevenci rizikového chování, a to především na problém závislosti na PC, povídala si s nimi o filmech (Kobry a užovky...), knihách, hudbě a motivovala je k návštěvě v místním útulku pro pejsky,

Láska – zamilovanost, Neverbální komunikace, Vztahy mezi lidmi – prosociální chování, Odpovědné rodičovství – antikoncepce – to jsou témata probíraná se žáky paní vychovatelkou Obergruberovou. Povedlo se uskutečnit ZÁBAVNÉ SOUTĚŽE – chůze s knížkou na hlavě, hod míčkem na cíl, kop do branky, lov rybiček, skok z místa, trefa do terče. Vítězové, ale i všichni ostatní účastníci dostali sladké odměny a malý diplom. Také měli žáci možnost naučit se novou hru s kostkami MACHÁČEK.

-lo-

Ve druhém pololetí proběhla na naší škole celá řada aktivit realizovaných externími organizacemi, jejichž tématy byla prevence rizikového sexuálního chování, prevence šikany a podpora pozitivních vztahů ve třídě. Jak tyto aktivity žáky zaujaly, případně co zajímavého si z nich odnesli, vám přiblížím v malých ukázkách z ohlasů na tyto aktivity:

PREVENCE RIZIKOVÉHO CHOVÁNÍ

Beseda o šikaně - Teen Challenge
pan Honzík - 2.A / 9. 2. 2016 /

- Ušlo to.
- Bylo to OK.
- Jo, líbilo se mi to.
- Nebylo to špatný, ale ke konci mě to nebavilo.
- Jo, bylo to dobré a pan Honzík má ve všem pravdu.

Shrnutí: 9x se beseda líbila, 1x neutrální.

Tipy 2.A pro zlepšení třídních vztahů:

- přestat se pomlouvat
- víc komunikovat a držet spolu
- přestat se přetvařovat, když mají lidi problém, ať ho řeknou rovnou tomu člověku
- být k sobě pozitivní, tolerovat se navzájem

Přednáška – Česká společnost proti
AIDS - pan Jettmar - 4.S / 11. 2. 2016 /

- Přednáška byla poučná, výklad zajímavý, dobré povídání.
- Obdivuji toho chlapa, že se o tom nestyděl mluvit, když sám je nemocný.
- V pohodě.
- Přednáška se mi velice líbila, hodně jsem se toho dozvěděl, byl jsem strašně moc rád...
- Přednáška byla více poučnější, než kterékoliv jiné, pán věděl, o čem mluví – vlastní zkušenost.
- Přednášející byl otevřený a velmi milý.
- Přednáška se mi líbila, byla poučná a příjemná, chceme ji znova.

Shrnutí: 9x se přednáška líbila.

Beseda o šikaně - Teen Challenge
pan Honzík - 2.S / 23. 2. 2016 /

- Bylo to dobré, zjistil jsem jednu důležitou věc.
- Zažil jsem lepší.
- Jiná než ostatní.
- Docela mě to nudilo, ale jinak je to dobré proto, aby člověk věděl, co a jak.
- Beseda byla zajímavá, v něčem souhlasím a v něčem zase ne.
- Beseda se mi líbila a mohl by přijet častěji.
- Líbila se mi, věděl, o čem mluví a rozhodně měl pravdu.

Shrnutí: 6 žákům se beseda nelíbila, 2x neutrální názor, 18 žákům se líbila.

Přednáška pana Pabiána o rizikovém
sexuálním chování a mezilidských
vztazích – 3.A, 3.P / 16. 3. 2016 /

- Zajímavé vyprávění o věcech ze života.
- Přednáška se mi líbila moc. Už podruhé.
- Klidně bych přednášku s panem Pabiánem opakovala. Mohla bych ho poslouchat několik hodin. Nikdy mě neunaví, vždy se dozvim něco nového.
- Povídání s panem Pabiánem miluju. Není to jako obyčejné přednášky. Když pan Pabián povídá, tak od srdce a nejen pro peníze nebo podobně. Po povídání je mi vždy lépe. Přemýšlím o životě jinak. Už od ZŠ pana Pabiána zbožňuju.
- Jo, bylo to příjemné, jak tam mluvil o té lásce. Bylo by dobré, kdyby to bylo ještě jednou, než skončím na této škole.

JUBILEJNÍ 50. ČÍSLO BEZEVŠEHO VÁM PŘINÁŠÍ:

- Přednáška se mi líbila. Bylo všechno dobře vysvětlené. Nebyla ani nuda, protože to vzal humorně. Vše důležité bylo vysvětleno.
- Nebránila bych se další přednášce.
- Přednáška se mi moc líbila. Naučná, ze života, krásné vyprávění. Mohli bychom to mít častěji.

Shrnutí: 17x se beseda líbila, 2x ne.

Přednáška pana Pabiána o rizikovém sexuálním chování a mezilidských vztazích – 3.S/16. 3. 2016/

- Musím říct, že tato přednáška mi dala dost, byla jsem konečně pochopena, jak to cítím.
- Bylo to krásné. Nejvíc mě dostala věta o přátelství: „Pravé přátelství není o tom, když druhému řeknete, že to bude dobré, ale když člověku dáte uši, srdce, a svůj čas“. Je to báječný chlap se zlatým srdcem.
- Beseda se mi líbila, pan Pabián vypráví moc příjemně a jeho výklad je legrační. Jeho příběhy jsou chvílkami velmi emotivní a ráda bych ještě někdy jeho přednášku zažila. Myslím, že jsme se všichni bavili.
- Přednáška se mi líbila. Doufám, že jsme se neviděli naposledy. Je opravdu lepší být ve šťastném vztahu, než střídat partnery. I kvůli zdraví.
- Beseda se mi líbila. Líbí se mi, jaká témata si zvolil, že vypráví příběhy lidí, co potkal. Taký se mi líbí, že i tato vážná témata dokáže podat s humorem a tak, aby to lidi zaujalo. Doufám, že ještě někdy přijde.

Shrnutí: 13 x se beseda líbila, 2x ne, 3x neutrální názor.

Vztahy ve třídě – PPP Rumburk paní Michalinová, pan Staněk - 1.S /22. 4. 2016/

Žáci odpovídali na tři otázky:

Jak se jim aktivita líbila/nelíbila, co nového jim přinesla, zda chtějí ještě něco dodat.

- Beseda se mi líbila, bylo to zase něco nového – museli jsme pracovat jako kolektiv. Mám svou třídu ráda, nebyli jsme při spolupráci špatní. Mohli bychom častěji pracovat jako jeden celek.
- Aktivita se mi líbila, paní a pána už znám, takže jsem věděl, co mě čeká. Byla s nimi zábava a nemám co vytknout. Seznamování bylo velice zajímavé, díky tomu znám své spolužáky lépe.
- Můj názor je takový, že se při této aktivitě ukázalo, že jsme opravdu skvělá parta. Zajímavé bylo, že jsme se o sobě dozvěděli více informací.
- Aktivita se mi líbila. Bylo to kreativní. Chtěla bych dodat, že tuhle třídu mám moc ráda. Nikdy jsem neměla lepší.
- Osobně si myslím, že to probíhalo skvěle. Atmosféra při pátečním slunečném dnu byla úžasná a všichni se usmívali a měli pozitivní komentáře. Bavilo mě diskutování o kolektivu ve třídě.
- Myslela jsem, že o své třídě vím vše, ale hodně jsem se toho o svých spolužácích dozvěděla nového. A myslím, že bychom spolu měli držet dál jako bezva třída. -lo-

Navštívili nás / 7

Přijímací zkoušky / 8

Fotografování jako součást mého já / 12

Exkurze v GZ media / 16

Poslední zvonění / 17

Tři roky na Polygrafce / 18

Život na hodně volné noze / 24

ĚMK tentokrát ve Vietnamu / 26

Zábava / 32

STALO SE ...

Ve dnech 5. až 7. dubna 2016 se na Střední škole polygrafické v Olomouci konal XI. ročník Soutěže dovedností mladých grafiků. Účastníkem bylo šest dvojčlenných týmů z polygrafických škol České republiky, dva týmy ze Slovenska a jeden tým z finského Tampere. Soutěž se skládala ze zpracování třech úkolů. Prvním bylo vytvoření návrhu propagační složky, druhým pak grafické zpracování velkoformátového banneru a posledním úkolem bylo zhotovení návrhu webových stránek pro nově otevřený zámek Čechy pod Kosířem, který měli soutěžící možnost si prohlédnout první den pobytu na Hané. Naši školu reprezentoval Petr Adamec a Dominik Budský a do Olomouce je doprovodil učitel OV Lukáš Pallag, který také věnoval čas přípravě žáků na tuto soutěž. První místo v celkovém hodnocení obsadila domácí dvojice, na stříbrné pozici se umístil tým ze Střední školy propagační tvorby a polygrafie Velké Poříčí a jedno třetí místo si odnesl také náš tým. Můžeme se shodnout, že účast v soutěži je velkým přínosem – nejen pro osobní rozvoj soutěžících, ale i pro vzájemnou komunikaci mezi odbornými polygrafickými školami.

Začátkem kalendářního roku se na učitele OV pana Slezáka obrátily pracovnice z azylového domu pro handicapované rodiče s dětmi v Dolním Podluží. Jejich zájmem bylo zhotovit grafický návrh propagační skládačky pro tuto organizaci formou soutěže mezi třetími ročníky oboru reprodukční grafik. V pondělí 11. dubna 2016 pak proběhlo vyhodnocení a předání odměn. První místo obdržela Adéla Krejzová ze 3.S, druhý byl návrh Martiny Týmové ze 3.A a jako třetí se umístil Nicolas Šuda ze 3.S. Vítězný návrh propagační skládačky se pak realizoval tiskem. Ocenění předala ředitelka domu Bc. Hana Venturová a zástupkyně ředitelky Bc. Jiřina Špičková.

V následné neformální besedě jsme se dověděli více o poslání a poskytované pomoci Domova sv. Vincenta de Paul v těžkých životních situacích spojených se ztrátou bydlení pro osamělé rodiče s dětmi. Jejich mottem je poskytovat pomoc a podporu těm, kteří jsou nejchudší z chudých, nejubožejší z ubohých, nejpotřebnější z potřebných, a tak prokazovat a podporovat úctu k jejich lidské důstojnosti. Tato služba se nedá provozovat bez entuziasmu, lásky a pokory. Velmi brzy nás obě paní přesvědčily, že tyto vlastnosti jim nechybí, spíš jich mají na rozdávání. Děkujeme. -iša-

OLYMPIÁDA DĚTÍ A MLÁDEŽE PODRUHÉ

V posledním čísle Bezevšeho jsme vám přinesli informaci o ODM 2016 v Ústeckém kraji a o podílu naší školy na přípravách této významné akce. Představitelé kraje ocenili naši pomoc nejen děkovným dopisem, který jste si mohli přečíst minule, ale i věcným darem. Polygrafka obdržela 14. dubna multifunkční zařízení a čtyři počítače. Sluší se rovněž říci, že lví podíl na přípravě a realizaci propagačních materiálů měl pan Petr Ryšán, za což mu patří velký dík.

Na snímku ředitel školy přebírá dar od vedoucího Odboru informatiky a organizačních věcí KÚ Bc. Jana Jelínka.

... NAVŠTÍVILI NÁS

19. dubna 2016 měli maturanti možnost zažít jedinečnou přednášku pana Zdeňka Vöfla, výrobního ředitele firmy Label design. Slova odborníka a nadšence z oblasti polygrafie, která byla doplněna prezentací s řadou praktických ukázek uchvátila posluchače. Velmi lákavou byla také nabídka zaměstnání v této prosperující firmě, kdy při odpovídajícím nasazení lze dosáhnout na velmi dobré platové podmínky. Nesmírnou devizou však byly informace ze samotné výroby a zpracování samolepicích etiket a věřím, že studentům se mnohé poznatky

vryly do paměti a dokážou je zúročit u maturity, případně u závěrečných zkoušek.

Jsem velmi rád, že jsme mohli našim žákům představit firmu Label design a věřím, že naše spolupráce neskončí jen u této přednášky.

Na závěr si dovoluji citovat z dopisu, který pan Vöfl zaslal našemu panu řediteli.

Dobrý den pane řediteli, byl jsem mile překvapen a dovoluji shrnout větou: „U vás je svět ještě normální“. Studenti - učni v pohodě, zázemí, atmosféra – skvělé.

Zdeněk Vöfl, production manager

OTK GROUP

Jen dva dny po návštěvě zástupce firmy Label design navštívila naši školu neméně významná firma s bohatou stočtyřicetiletou historií, úspěšnou současností a nadějnou budoucností. Firmu OTK Group přijela našim studentům představit její personální ředitelka paní Dana Procházková. V uvolněné atmosféře besedy se především tiskaři dozvěděli o svých výrazných možnostech na trhu práce. Paní Procházková otevřeně hovořila o finančních i sociálních nabídkách firmy a o možnostech dalšího vysoko-

školského studia. Studenti se dozvěděli základní profil společnosti, seznámili se s výrobními produkty jednotlivých divizí, do kterých patří flexibilní obaly, grafické a samolepicí etikety zhotovované různými tiskovými technologiemi, u nichž hraje prim flexotisk, a především hlubotisk. Paní ředitelka vzpomenula i na našeho absolventa z roku 2003 Vladimíra Procházku, v současné době prvního tiskaře na hlubotiskovém stroji.

Návštěvu paní Procházková zakončila prohlídkou dílen odborného výcviku a neformální besedou s učiteli OV.

Závěrem bych rád jménem studentů poděkoval oběma pracovníkům, že si ve svém bohatém programu našli čas na naši školu, představili úspěšné firmy a pohovořili o aktuální nabídce na trhu práce.

V pátek 15. dubna se o půl deváté posadili do lavic naší školy žáci, kterým končí základní školní docházka, aby složili přijímací testy z matematiky a českého jazyka. Redakce toho využila a po skončení písemek položila tři otázky:

1. Jaké máš pocity z právě ukončených zkoušek? 2. Co tě vedlo k volbě naší školy a jsi rozhodnut(a) u nás vybraný obor studovat? 3. Řekneš nám něco o sobě?

Daniel Kuta

1. Mám pocit úlevy, protože jsem se celý týden stresoval, co v přijímacích zkouškách bude, či nebude. Těžší byla rozhodně matematika, i když tam bylo jen 17 úloh.

2. Už od mala pracuji s počítačem, baví mě upravování fotek, nebo základní programování. Pro tuto školu už jsem byl rozhodnut na začátku ledna.

3. Chodím ven, baví mě programování.

Jan Šach

1. Matematika byla těžší než český jazyk.

2. Rád pracuji na počítači s programy a jsem rozhodnut pro obor reprodukční grafik.

3. Pět let hraju fotbal a občas si s kamarády zahraju florbal. Chodím do fitness centra a do sauny.

Lucie Vajsová

1. Mám dobrý pocit jen z českého jazyka, ale z matematiky už tolik ne. Rozhodně pro mě byla snazší čeština.

2. Navedla mě k tomu kamarádka a obecně si myslím, že tato škola je něco pro mě. Ano, jsem plně rozhodnuta vybraný obor studovat.

Poprvé v lavicích Polygrafky - věřme, že ne naposled

3. Narodila jsem se v České Lípě. Bydlím v Mikulášovicích. Jsem přátelská, usměvavá, celkem urážlivá a lehce mě někdo dokáže naštvat. Ráda maluju, tancuju a chodím ráda s kamarádkami ven.

Šimon Koukal

1. Jsem rád, že to mám za sebou. Obojí bylo tak nastejno.

2. Jsem rozhodnut, že tu budu studovat, když budu přijatý. Vedlo mě k tomu to, že jsem chtěl dělat něco na počítačích a tuhle školu mi doporučil známý.

3. Střelba, počítače, mám rád psy.

Jan Dlouhý

1. Určitě jsem vystresovaný, ale pocity mám dobré, hlavně z té češtiny.

2. Vedla mě matka, a samozřejmě i já. Ale se školou jsem byl rozhodnut hned, co jsem navštívil webovou stránku.

3. Mám rád hraní na počítači, občas si něco nakreslím. Také někdy rád dělám parkour, protože mě to stále udržuje v kondici.

Iveta Chaloupková

1. Měla jsem strašné nervy. Byla jsem nervózní. Bála jsem se, ale pak, když jsem je dostala

do ruky, tak to země celé spadlo. Matika byla těžší, chvilky jsem musela dost přemýšlet. Ale snad to dopadne dobře.

2. Můj starší bratr už tady delší dobu studuje a mě to začalo zajímat i bavit. Přemýšlím o téhle škole už delší dobu a napsala jsem si ji do přihlášek. Našla jsem si vás na internetu a jsem pevně rozhodnutá jít studovat sem.

3. Baví mě práce na počítači atd...

Jasmine Jawichová

1. Mám z toho dobrý i špatný pocit. Dobrý, protože jsem je dodělala a mám je už za sebou. Špatný, protože si myslím, že jsem to absolutně zkazila. Jazyk byl mnohem snazší než matika.

2. Kamarád mi o téhle škole řekl, tak jsem si ji vyhledala a zalíbila se mi. Do školy se těším a obor reprodukční grafik pro média chci studovat hodně. Snad mě přijmou.

3. Ráda trávím čas doma, kde koukám na filmy a také jsem upravila pár fotek.

Petr Mareš

1. Pocity mám docela dobré. Pro mě byla lehčí matematika.

2. Baví mě práce s počítači, chtěl bych se s nimi naučit něco nového, a proto jsem rozhodnut u studovat.

3. Práce s počítačem.

Aneta Ježková

1. Cítím se uvolněněji. Snazší byla čeština.
2. O této škole mi řekl táta. Záleží na přijetí či nepřijetí na druhou školu.
3. Mám ráda dějepis a zajímám se o Japonsko. Ráda trávím čas s kamarády.

Pavel Wolf

1. Český jazyk byl mnohem snazší než matematika. Po zkouškách se cítím konečně osvozen od všech závazků.
2. Vybral jsem si tuto školu, protože mě baví práce s počítačem a rád kreslím.
3. Je mi 14 let, rád hraju počítačové hry. Jsem z Kamenického Šenova. Nebaví mě dělat to, co nechci dělat.

Karolina Štěpánková

1. Myslela jsem, že to bude horší. Ale nějak jsem to zvládla. Snazší mi přišla matematika.
2. Už dlouho se mi obor grafik líbil a chtěla bych tu studovat. Pokud se tedy dostanu.
3. Bydlím v Rumburku. Už 5 let hraju na klavír. Baví mě gymnastika a celkově pohybové věci. Chodím na ZŠ U Nemocnice.

Sarah Jirousková

1. Jsem spokojená. Myslela jsem, že to bude těžší. Jsem ráda, že to bylo lehké. Snazší pro mě byla matematika.
2. Odmalička ráda fotím a před pár lety jsem začala fotky i upravovat. Když si některé z kamarádek založí blog, chtějí, abych jim ho upravila a seřadila všechny věci. Vždy mě to baví a hraju si s tím pár hodin. Na tuhle školu jsem si dala obě přihlášky.
3. Tanec, fotografování, kresba, hudba, počítač, kamarádi.

Tomáš Oppitz

1. Mně přišla lehčí matematika, ale pocity mám dobré z obou testů.
2. Vedli mě sem kamarádi, ale ještě nejsem plně rozhodnut.
3. Hraju šachy, rád kreslím, rád pracuju na počítači. Hraju basketbal.

Patrik Kůla

1. Uprímně se cítím unavený, ale to je asi tím, že jsem šel pozdě spát. Ale teď vážně. Pocity mám docela dobré. Přišlo mi, že na většínu otázek znám odpověď. Obě zkoušky mi připadaly stejně těžké. Původně jsem měl obavy z matematiky, ale nakonec by mě ještě mohla zradit čeština.
2. Na této škole se studuje něco, co mě baví. Výhodou této školy je, že je v mém městě, mám ji doslova za rohem a malý bonus by byl, že sem bude chodit můj nejlepší kamarád, ale rozhodnut bohužel ještě nejsem.
3. Jsem obyčejný kluk ve věku 15 let. Rád hraju ping-pong, počítačové hry, chodím ven s přáteli nebo pomáhám svému kamarádovi s natáčením videí na YT.

Ilona Fajtová

1. Stále je ve mně strach, ale že už je to za mnou, je to už o něco lepší. Rozhodně pro mě byla snazší čeština.
2. Chci se naučit různou techniku a zpracování. Ano, jsem rozhodnutá na sto procent, že chci studovat na této škole.
3. Ráda sportuji, hraju na kytaru a maluji.

Nikol Porazilová

1. Rozhodně byla snazší čeština. Hodně blběji pocít mám z matematiky, ale na druhou stranu si myslím, že body naženu v českém jazyce.
2. Tvoření na počítačích, plakáty. Celkově počítačová úprava a tvoření na něm.
3. Jsem z Litvínova, ale bydlím v Domažlicích. Školu mám také v Litvínově. Od mala se věnuji malování a tvoření, mám hodně bujnou fantazii, často kreslím, vymyslím různé věci, jak zlepšovat. Chodila jsem na malování k malíři panu Pavlu Lakomému a musím říct, že mně toho velice mnoho naučil.

Filip Miko

1. Mám dobrý pocit. Matematika byla těžší než český jazyk.
2. Přátelé mi tuto školu doporučili. Chci tento obor studovat.
3. Baví mě fotbal, basketbal, workaut. Jsem z Krásné Lípy.

Sarah Staudigelová

1. Snazší byl rozhodně český jazyk, Jsem docela ráda, že už je mám za sebou, hlavně matematiku. Naštěstí můžu vyjít z této budovy klidně bez nějakého strachu.
2. Kamarádky zde byly na dni otevřených dveří a vyprávěly mi, co zde všude je. Jak jsem je poslouchala, byla jsem hned rozhodnutá. Velmi ráda bych tady studovala vybraný obor, neboť nic jiného mě nezaujalo víc.
3. Ráda čtu knížky (někdy až moc), stavím letecký modelářský kroužek ve Varnsdorfu. Baví mě psát různé příběhy, práce na počítači apod.

Veronika Petrová

1. Než začaly testy, byla jsem hodně vynervovaná. Když jsem začala psát, pomalu to ze mě začalo opadávat. Opravdu teď stěží vím, jak se jmenuji, jaký je den. Určitě byla snazší čeština.
2. Byla bych strašně ráda, kdybych se na tuto školu dostala. Od kamarádky jsem se dozvěděla o této škole a líbí se mi, co se tu mohou žáci naučit. Chtěla bych se celkově zdokonalit v PC.
3. Bydlím ve Varnsdorfu a chodím na klavír a na mažoretky.

Jakub Strnad

1. Jelikož jsem se učil češtinu asi týden dopředu, byla pro mě lehčí než matematika. A pocit mám takový, že ze mě spadl ten stres a mám hlad.
2. Můj budoucí strýček (Roman) tady studoval tiskaře.
3. Je mi 15 let a rád si hraju s Photoshopem a počítačem. Ve sportu nenávidím fotbal a mám raději basketbal. Chodím na ZŠ U Nemocnice

Martin Průša

1. Rozhodně snazší pro mě byla čeština hlavně díky paní učitelce ze ZŠ Stará. Připravovala se s námi víc jak měsíc.
2. Na škole studovala i moje teta, která nyní vede hezký život v Praze a v práci bere dost peněz. A hlavně mě baví práce s PC.
3. Jsem mladý dobrovolný hasič z Varnsdorfu, za sebou mám již sedmiletou kariéru. Také natáčím videa na YouTube a mám velké zkušenosti s moderováním klidně i před dvěma sty lidmi. Jinak jsem pohodář, ale jen mě někdo nesmí naštvat.

Martin Skočdopole

1. Český jazyk byl lehčí. Matematika byla hodně těžká.
2. Baví mě dělat na počítačích a neměl jsem jinou školu na výběr. Mám známého, který mi doporučil tenhle obor.
3. Jsem z Nového Boru ze základní školy ZŠ U Lesa. Často pracuji i hraju na PC.

Eliška Zetková

1. Snazší byl český jazyk, ale čekala jsem, že to bude těžší.
2. Ano, chtěla bych u vás studovat. Slyšela jsem o téhle škole jen samé dobré věci, tak jsem si řekla, proč to nezkusit.
3. Jmenuji se Eliška. Jsem z Lovosic. Je mi 14 let a jsem sportovní typ. Ráda trávím čas s kamarády a baví mě kreslit.

Lukáš Fiedler

1. Už nejsem tolik nervózní. Spíše mi seděla matematika.
2. Kamarád, který má podobné záliby jako já, si vaši školu vybral a doporučil mi ji. Vaše škola má dobrou pověst a skvělé vybavení.
3. Rád pracuji s technikou, ve volném čase ji poznávám.

Lucie Daňková

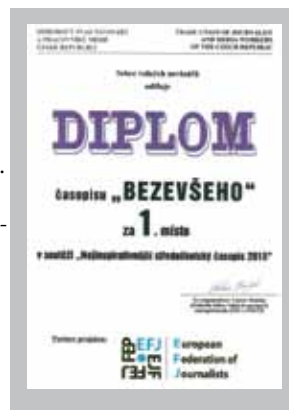
1. Docela dobrý pocit. Určitě čeština byla lepší (snazší) než matematika.
2. Mám tady kamarády. Třeba Adrianu a byla bych ráda, kdybych měla možnost studovat tady.
3. Ráda jsem s kamarády a ráda tancuji.

Vítězíme v soutěži „O nejinspirativnější školní časopis“

Školní časopis Bezevšeho získal 1. místo v soutěži „O nejinspirativnější středoškolský časopis“ 2015. Soutěž pořádala Sekce volných novinářů při Odborovém svazu novinářů a pracovníků medií ČR. Velmi si tohoto ocenění vážíme.

Také byli v naší kůži...

Zeptali jsme se našich učitelů na odborném výcviku, jak probíhala jejich studentská léta. Podívejte se, jak odpovídali.

1. Studovali jste na naší škole?
2. Co se tu změnilo za tu dobu, co tu působíte?
3. Jakým způsobem jste se dostal(a) ke grafice?
4. Jaké je to učit na škole, kde jste studovali?
5. Co byste zde změnili?
6. Je něco, co se vám na učení líbí nejvíce?

ONDŘEJ TICHÝ

- 1) Studoval jsem maturitní obor reprodukční grafik pro média a k tomu učební obor tiskař.
- 2) Řekl bych, že vybavení školy, hlavně její modernizace.
- 3) Pokud je myšleno, proč jsem si vybral tuto školu jako tehdejší žák: byla to a je nejbližší grafická škola v okolí a já se chtěl stát grafikem. Pokud je myšleno, proč jsem si vybral tuto školu jako učitel: zlákala mě nabídka od minulého pana ředitele vyučovat obor grafiky přímo zaměřený na fotografii a to hlavně nabídka plně vybaveného ateliéru, který by se měl zbudovat.
- 4) Občas dost komické.
- 5) Nejspíš bych nic neměnil, snad jen kdyby žáci mělivější zájem o výuku.

MONIKA TOMANOVÁ

1. Ano, učila jsem se tady. Obor ruční sazeč (knihtisk), tj. sázení jednotlivých písmenek (liter) do slov a řádků a poté do stránek (velice zdoluhavé a pracné). Za den jsme udělali

jednu tabulku, dneska trvá 15 minut. Dále specializace archové montáže – ofsetová technika. Oproti sazbě, to byla tak hezká práce (na tehdejší dobu). Pracovali jsme s filmovým materiálem, s „obr“ fotokamerou (pro představu – rozměry: asi 3 m na délku a na výšku 2 m). Také jsme měli fotokomoru s červeným světýlkem. Tu už asi znáte jenom z filmů v TV.

2. Tím, jak se polygrafie vyvíjí, se toho změnilo strašně moc. Nástupem počítačů do praxe se práce zjednodušila a urychlila.
3. Tak samozřejmě vyučením v oboru a následnou praxí v tiskárně. Po mateřské dovolené jsem nastoupila do naší školy a jsem tady ráda.
4. Je to milé.
5. Změny tady probíhají neustále, v rámci finančních možností, a dokonce po x letech žádosti o novou fasádu, jsme se dočkali a prý budou i nová okna, což je skvělé.
6. Asi to, že tady není nuda. Je tady živo a někdy i veselo.

JAROSLAVA BERNARDOVÁ

1. Na naší škole jsem studovala v letech 1980 až 1984. Jsem takový školní inventář. Byla jsem v pořadí druhý ročník od vzniku školy. Po vyučení jsem nastoupila v Severografii ve Velkém Šenově. Po třech letech přišla nabídka pana Čunáta, tehdejšího vedoucího pracovníka pro odborný výcvik, a já nastoupila jako učitelka odborného výcviku. A zatím jsem toho nelitovala. Sice jsem si musela doplnit vzdělání pro tuto práci, ale člověk se učí celý život a byla to další zkušenost. Učit žáky pracovat, je zajímavá práce a není jednotvárná, a hlavně při práci s dětmi nebo se studenty se člověk nenudí.

2. Změnilo se toho dost. Přece jenom je to 36 let, co jsem

poprvé vstoupila do této budovy, jako žák. Vizuální vzhled na budovu, ten bohužel zůstal stejný, ale snad se to brzy změní. Máme se dočkat nové fasády. Vnitřek budovy máte pohodlnější. Hlavně co se týče vybavení učeben a dílen i pro přestávky. Výuku, už máte také jinou. Já jsem se učila ještě ruční sazbu a ruční montáž. Někteří si to neumí ani představit, nebo vás podceňují!?

3. Bylo to právě změnou koncepce výuky. Ruční sazba a montáž skončily. Začala elektronická sazba a montáž na počítači, tak jsem se vše musela naučit za pochodu. Jinak, když to vezmu jako žák, tak za mě školu vybrali rodiče. Co je sazba, jsem neměla ani páru. V tiskárnách od nás taky nikdo nepracoval. Když mi rodiče řekli, že se půjdu učit na sazečku, představila jsem si, že budu sázet nějakou zeleninu nebo stromky.

4. Máte k té škole jiný vztah. Takový rodinný.

5. Tento obor jde s dobou. Stále mládne. Vemte si zedníky nebo pokrývače, tyto práce se dělají a budou dělat vždy stejně. Ale tvorba novin nebo knížky je úplně jiná, než za Gutenberga. Proto bych neměnila nic. Ono se to mění samo. A líbí se mi, že se práce stále mění, jako se měníte vy studenti. Každý jste jiný a ke každému musíme mít jiný přístup. K někomu lze být kamarádský k někomu bohužel pedantský. Ale v každém z vás je něco jedinečného a nezapomenutelného. Jsem ráda, že jsem mezi vámi a že mě sami učíte.

Ještě jednou všem moc děkujeme, že byli ochotni odpovědět.

-Danča- a -Káta-

FOTOGRAFOVÁNÍ TAKO KUS MÉHO JÁ

V dnešní době je celkem jednoduché pořídit si dobrý fotoaparát, pokud pomíneme finanční stránku, která může být pro některé nadšence problémem. I já jsem kdysi fotila. Táta mi půjčil zrcadlovku značky Ljubitel a já se naučila nastavovat clonu a čas. Filmy jsem vyvolávala ve skříni, tam byla patřičná tma, a fotografie pak v zatměném pokojíčku pod červenou zárovkou. Byly to krásné chvíle. Není nic napínavějšího, než sledovat, jak se snímek klube z bílého fotopapíru. Pak honem vymáchat a ustálit. Kolíčky a prádelní šňůra měly také svoje kouzlo, než jsme si pořídili sušičku. U tohoto koníčku jsem nezůstala, bůhví proč. Když vidím překrásné fotografie našich žáků, jsem unešena. Třeba se díváme na snímky budoucího slavného fotografa. Uvidíme. Každopádně stojí zato se s vámi, čtenáři o tyto snímky podělit. SA

LUCIE JEDLIČKOVÁ
ADÉLKA S KONĚM

LUCIE JEDLIČKOVÁ
POHLED Z OKNA

LUCIE JEDLIČKOVÁ
MARGARET

Jak to vlastně celé začalo. Popravdě ani nevím. Když si tak vzpomínám, už od mala jsem velice ráda fotila, ať to bylo na mobil nebo jakékoli jiné zařízení. A o tom to celé je! Nejvíce bych měla poděkovat své mamince, která vycítila, že potřebuji něco, co mě bude naplňovat. Fotoaparát kupovala kvůli cukrařině a všem mazlíčkům, co máme, ale že ho kupovala kvůli mně, mi řekla nedávno. Teď jsem v tom až po uši. Natolik jsem se zamilovala do fotografování a následující postprodukce, že už se ničím jiným zabývat nechci. Každý máme nějaké sny, ale já budu dělat vše pro to, aby se ze snu stala skutečnost.

Pokud byste měli zájem nebo dobrý nápad, můžete mi napsat na mé facebookové stránky Lucy Photo and Design, budu se těšit.

LUCIE JEDLIČKOVÁ, 3.S

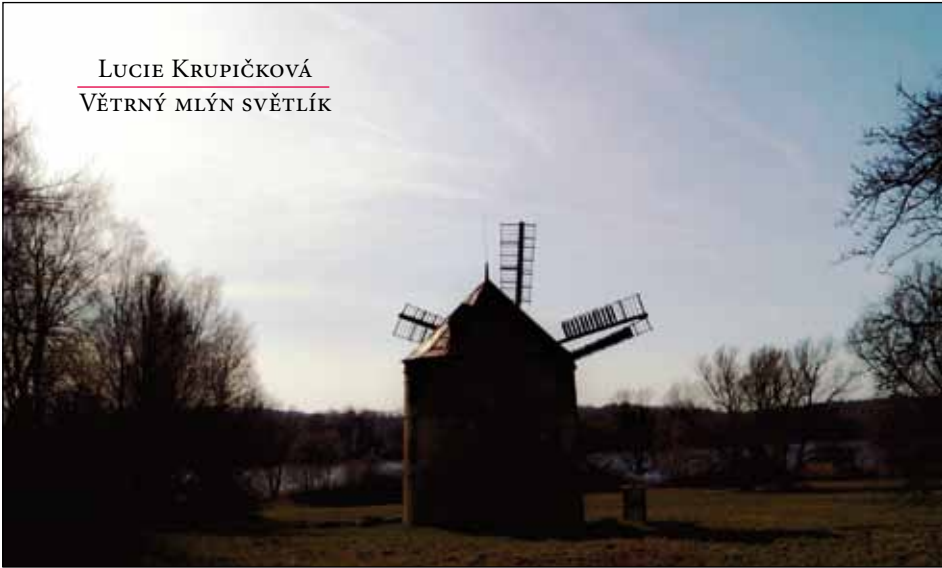
LUCIE JEDLIČKOVÁ
U VĚTRNÉHO MLÝNA

LUCIE KRUPÍČKOVÁ, 3.P

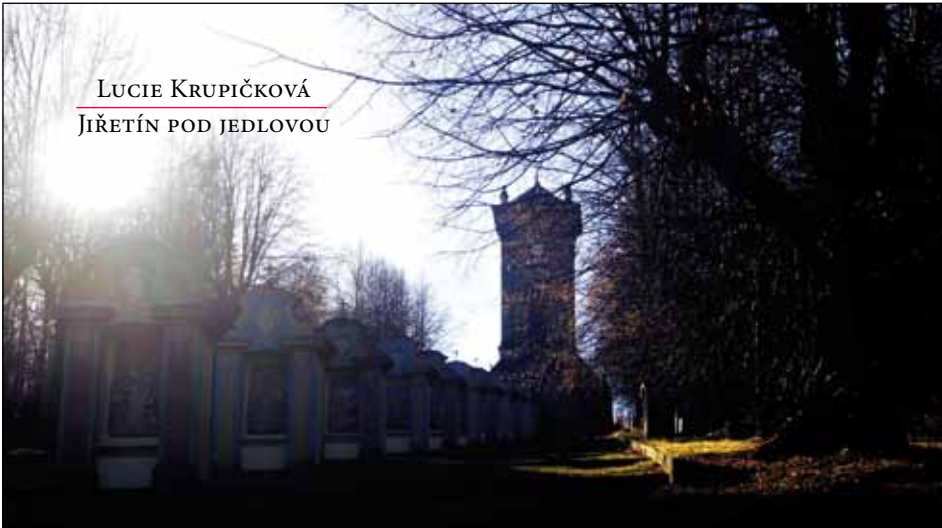
Jmenuji se Lucie Krupičková a chodím do 3.P. Zároveň jsem redaktorkou našeho školního časopisu Bezevšeho. Psaní článků mě moc baví,

ale bez fotografování to není ono. Je to taková ta třešnička na dortu. Fotím zhruba od osmé třídy a stále se učím. Určitě bych byla ráda, kdy-

LUCIE KRUPÍČKOVÁ
VĚTRNÝ MLÝN SVĚTLÍK

LUCIE KRUPÍČKOVÁ
JIŘETÍN POD JEDLOVOU

LUCIE KRUPÍČKOVÁ
PRAHA

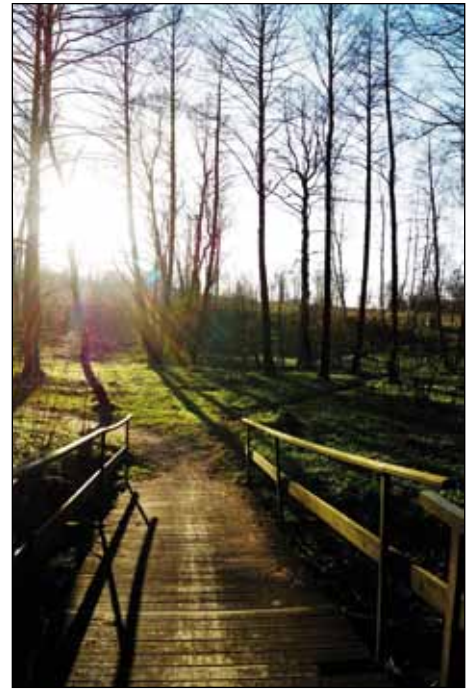

bych se časem stala profesionálkou. Už jsem svoje fotky dostala na výstavu do varnsdorfské knihovny a do Großschönau a doufám, že budu pokračovat i dál. Focení je mým nejoblíbenějším koníčkem a samozřejmě i odreačováním. Fotím především krajiny a květiny, ale určitě se nebráním zkušenosti fotit lidi. Někdo jezdí na výlety proto, že ho zajímá historie. Já jezdím, protože je to pro mě šance vytvořit nové fotografie. Ale každý máme to své.

Když se rozhodlo, že 50. číslo našeho školního časopisu bude barevné, byla to pro mě možnost ukázat vám moje fotografie nejen v černobílé. Tak doufám, že se budou líbit.

Kdyby někdo chtěl vidět víc, stačí si najít moji facebookovou stránku: [Lůů/photography](#).

-Flexik-

LUCIE KRUPÍČKOVÁ
LES U RUMBURKU BODLÁK

DAVID NOŽIČKA, 3.A

Pro toho, kdo mě nezná: jmenuji se David Nožička, narodil jsem se v Turnově v únoru roku 1995. Po základní škole jsem se rozhodl studovat na Polygrafce v Rumburku obor re-

produkční grafik. Mám už výuční list a nyní 3. rokem studuji druhý obor tiskař. S fotografováním jsem začal v deseti letech, v tu dobu jsem začal navštěvovat fotografický kroužek

vedený Petrem Marhanem. Tady jsem získal první zkušenosti, podnikali jsme fotovýlety do okolí, fotografovali jsme například na Sychrově v zámecké zahradě, ale též v Praze a na dalších místech. Pro ty, koho by to zajímalo, nyní fotím fotoaparátem Nikon D5100 a převážně přírodu a krajinu.

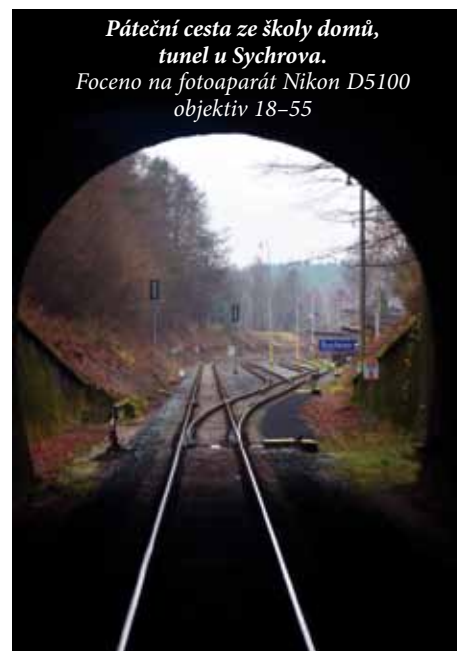
*Krajina Českého ráje, v pozadí hrad Trosky
Foceno při ranním výletu na fotoaparát Nikon D5100, objektiv 55-300*

*Dvojce pelikánů, foceno při výletu na Safari
v ZOO Dvůr Králové nad Labem
Fotoaparát Nikon D5100, objektiv 55-300*

*Roztomilá surikata v ZOO Liberec,
hodně dlouho ráda pózovala.
Foceno na fotoaparát Nikon D5100
objektiv 55-300*

*Páteční cesta ze školy domů,
tunel u Sychrova.
Foceno na fotoaparát Nikon D5100
objektiv 18-55*

JAN VÁLEK, 3.A

Milí čtenáři Bezevšeho, jmenuji se Jan Válek a fotografování se věnuji od svých patnácti let. Začínal jsem fotografovat foťákem půjčeným od rodičů. Především jsem fotografoval makro, květiny a přírodu. Když jsem se trochu naučil fotit scénu a používat různé scénické filtry, přestal mi stačit malý kompaktní rodičů. Proto jsem si v svých šestnácti letech koupil svůj vlastní, trochu více vybavený ultrazoomový kompaktní fotoaparát. S tím jsem se snažil více zdokonalovat a získávat více zkušenosti. Před nedávnem jsem si splnil sen a koupil si digitální zrcadlovku. Momentálně bych se chtěl věnovat focení depresivních fotek s nepřírozonou tematikou. V budoucnu bych se chtěl fotografování naplno věnovat a někam to s mojí tvorbou dotáhnout.

Facebook: Jan Válek Photo & Graphic

DANIEL SVOBODA, 2.S

Zdravím všechny čtenáře Bezevšeho. Jmenuji se Daniel Svoboda a jsem rekreační fotograf. Fotografuji čtyři roky, a jelikož to není můj jediný koníček, fotím pouze rekreačně.

Fotografování mě moc baví a trvalo mi docela dlouho, než jsem se naučil plně využívat svou zrcadlovku Nikon. Mé fotografie nejsou nijak specifické, takže fotografu-

ji například přírodu, makrofotografie a nebo také blesky. Rád bych se s vámi rozloučil, popřál maturantům hodně štěstí do života a zakončil malým citátem:

„Pokud vás nezajímá život, pak fotografie ztrácí na významu.“

RUTH BERNHARD

Moje další fotografie můžete najít na facebooku: Fotografie D.S

Tuto fotografii jsem pořídil při cestě na dovolenou a je fotografována z auta za jízdy

Má první fotografie na pořádný fotoaparát byla pořízena v podvečer na terase

Fotografie byla pořízena cestou na polské letiště a je fotografována z automobilu.

Fotografie, na kterou jsem nejvíce hrdý. Vznikla v létě a nazývám jí smějící se vážka, protože, jak si můžete všimnout, vážka se opravdu směje.

FOTOREPORTÁŽE Z POLYGRAFKY

FOTOREPORTÁŽE

EXKURZE V GZ MEDIA LODĚNICE

13. 4. 2016

 Jsme potěšeni, že naše kroky mohly opět zaměřit do společnosti GZ Media, a.s. Tamní vstřícná atmosféra nás pohltila. Byli jsme vděční za možnost nahlédnout pod pokličku výroby polygrafických produktů v jejích různých fázích za celkového chodu firmy a to s fundovaným výkladem. Pro studenty a jejich celkový přehled v oboru byla tato exkurze velice přínosná. Budeme rádi, pokud bude naše vzájemná spolupráce do budoucna pokračovat a prohlubovat se.

Roman Liščák, učitel OV

 Jménem naší společnosti GZ Media, a.s. chci poděkovat za dosaavadní spolupráci se SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk. Jsme rádi, že exkurze mají pozitivní ohlas a věříme, že vidět výrobu a představit firmu zblízka je nejlepší cestou, jak oslovit potenciální zájemce o práci v naší firmě. Věříme, že žáci, kteří absolvovali exkurzi, zváží možnost uplatnění v oboru ve firmě s nejkomplexnější polygrafickou výrobou a najdeme mezi nimi posily pro naši tiskárnu.

Mgr. Iveta Bodnarová, HR specialista

Z POLYGRAFKY

FOTOREPORTÁŽE Z POLYGRAFKY

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

28. 4. 2016

TŘI ROKY NA POLYGRAFCE

Koncem června se s námi rozloučí žáci učebních oborů třídy 3.A. To je důvod k bilancování, a tak jsme uspořádali malou anketu a zeptali jsme se jich: 1. Co ti dala nebo vzala Polygrafka? 2. Jak se připravuješ na závěrečné zkoušky? 3. Prozraď nám něco o plánech do budoucna.

Sára Marešová

1. Polygrafka mi dala rozhodně plno dobrých kamarádů, nové zkušenosti a plno zážitků.
2. Popravdě se na zkoušky moc nepřipravuji.
3. Zatím mám naplánovanou nástavbu, práci a plno projektů.

Marek Beneš

1. Polygrafka mi dala krásné zážitky, vzdělání, skvělé kamarády a hodně zábavy. Jsem moc rád, že jsem přišel do sice málo početné, ale zato klidné třídy s prima lidmi.
2. Snažím se k tomu dokopat, ale znáte to, několik hodin si říkáte, že se na to vrhnete, a nakonec si řeknete: zítra je taky den. Stejně jako s dietou to odkládáte, ale nedá se to odkládat donekonečna, jednou se na to učení musíte alespoň podívat a příští den to otevřít a další den přechít. Chce to čas, ale věřím, že se mi to povede co nejdříve.
3. Moje plány do budoucna, no jak to vidím, tak budu ještě studovat zde na Polygrafce obor knihář. Chtěl jsem jít na grafika, ale bohužel je tam moc žáků, co se na tento obor přihlásilo, tak zkusím kniháře a počkám, jestli se tam nakonec neuvolní místo, a když ne, uvidíme, jak mě bude knihářina bavit. Pokud se nakonec rozhodnu studium ukončit, tak si samozřejmě začnu hledat práci. Chtěl bych rád jít do tiskárny někde v okolí, nechce se mi nikam daleko do města, tak uvidíme.

Jaroslav Kolář

1. Polygrafka mi dala plno zkušeností a možnost se vzdělávat v oboru, který mě baví.
2. Připravuji se jak jinak než pilně.
3. V plánu mám dodělat si maturitu.

David Nožička

1. Polygrafka mi dala hodně, když jsem tu byl prvně, věděl jsem, že chci jít na tuto školu. Škola je to úžasná s plno fajn lidmi. Hlavně jsem získal odborné znalosti. Také samostatnost na intru člověku prospěje.
2. Na závěrečné zkoušky se připravuji v rámci výuky a také i sám na PC. Vzhledem k tomu, že to jsou mé druhé závěrečné zkoušky, tak už vím, co to zhruba obnáší.

3. Do budoucna po škole bych si chtěl najít dobrou práci, je mi jedno kde, ale hlavně, aby byla z mého oboru. A to další, jako je například bydlení, se uvidí.

Jan Válek

1. Polygrafka mi dala dost zkušeností do života. Nic mi nevzala.
2. Zatím se moc nepřipravuji, ale chystám se k tomu.

3. Mé plány do budoucna jsou veliké. Chtěl bych se naplno věnovat fotografování a grafice. A rozjet svoji vlastní živnost.

Dan Tupec

1. Dala mi především zkušenosti do života od učitelů. Nevím o ničem, co by mi vzala.
2. Zatím moc ne.
3. Do budoucna se plánuji více věnovat designu oblečení, grafice a stejně tak si plánuji založit svou vlastní značku oblečení.

Martin Kováč

1. Polygrafka mi nic nevzala, právě naopak mi dala možnost poznat nové lidi a také příležitost do budoucna, kterou využiji ve svém oboru.

2. Udělám si čas na učení ke zkouškám, ale chce to ještě přidat, takže se budu snažit víc, abych uspěl.
3. Můj první cíl je dodělat tenhle obor, abych ho mohl využít. Plánů mám hodně, ale ten nejdůležitější je zajistit si práci, abych mohl žít podle svých představ.

Martina Týmová

1. Polygrafka mi dala spoustu, ale spoustu informací o barvách, papíru a tiskových strojích. Vzala mi tři roky života, nejraději bych se někde válela, ale bohužel vzdělání potřebuji.
2. Na závěrečné zkoušky se připravuji hodně. Každou chvíli se klepu, že se to nestihnu naučit, doufám, že to přečnuji.
3. Grafiku do budoucna asi dělat nebudu, i když mě baví. Mám jiné cíle a úplně to můjí polygrafii. No... třeba grafik budu, nemám ještě definitivně rozmyšlené, co bych chtěla v budoucnu dělat. Ze začátku? Asi cokoliv.

Marek Jahoda

1. Dala mi tři docela příjemné roky. Bavila mě praxe, škola až tak ne a jsem rád, že jsem si ujasnil, co by mě bavilo.
2. Ze sešitu se neučím, skoro nic v něm nemám, stejně bych v něm neměl přehled. Mám k dispozici Google a Wikipedii.
3. V tomhle jsem nerad konkrétní. Jsem poměrně ambiciózní, má budoucnost mě zajímá, ale nechtěl bych být unáhlený.

Děkujeme za odpovědi. Všem třetákům přežeme úspěšné zvládnutí závěrečných zkoušek, hladký start do života a pevné zdraví, které potřebujeme všichni.

Ve dnech 10.–17. 6. 2016 proběhly v rámci závěrečných zkoušek písemné a praktické zkoušky třídy 3.A v oborech reprodukční grafik, tiskař na polygrafických strojích a knihař. V pondělí 27. června čeká žáky ústní část.

ÚSPĚCH SBÍRKY ČESKÝ DEN PROTI RAKOVINĚ

Již podruhé se naše škola zapojila do sbírky Český den proti rakovině a v letošním roce byli naši studenti ještě úspěšnější než vloni. Podařilo se jim vybrat 6 593 Kč!

Lidé v ulicích na sbírku reagovali velmi pozitivně, někteří naše žáky i sami oslovili. Pro ilustraci mám pro vás malý příběh, který se stal jedné ze zúčastněných dvojic:

Co jsme prožily při kytičkovém dnu...

Byly jsme na začátku pěší zóny. A najednou na nás zavolala stará paní z okna - tam, jak jsou byty nad hračkárnou: „Děvčata, já bych také chtěla kytičku!“ Slyšely jsme blíže pod okno. Řekla nám, že nemá menší bankovku než 500 nebo 200 a že nám peníze hodí i s klíčkem, abychom je rozměnily a došly jí to prodat, protože nemůže chodit. Překvapilo nás, jak moc nám důvěřovala. Když jí Valča vracela peníze, odhrnula si tričko a říkala nám, že ví, proč tuto akci podporuje. Sama prodělala rakovinu prsu a má ji už 45 let. Nemá jednu nohu a je na vozíčku. V domě, kde bydlí, má podél schodů

speciální přístroj, aby se dostala z domu ven. Vyprávěla nám, kolik už má vnoučátek a že je zasloužilá „prabába“. Poté nám řekla jednu velice nepříjemnou věc, která nás doslova srazila na kolena. Citujeme: „Víte, děvčata, já už jsem jen na náhradní díly.“ Měly jsme obě slzy v očích. Teprve až v takových situacích si člověk uvědomí, jaká je podstata života. Díky tomu, v jakém jsme byly šoku, nás v tu chvíli nenapadlo, že bychom jí mohly zanechat kontakt, zeptat se na jméno a popřípadě chodit pomáhat, když bude potřeba. Naštěstí víme, kde bydlí, a rozhodly jsme se tuto situaci změnít. Protože to je člověk, který si pomoc zaslouží. Doufejme, že pozitivní pokračování se dozvíte v příštím čísle Bezevšeho. Držte pěsti a nezapomínejte, že to nejdůležitější, co máme, je ZDRAVÍ A RODINA!

Vaše Barča & Valča.

Příští rok mám v plánu objednat na prodej jednu tolik symbolických kytiček a uvidíme, jak velkou částku se podaří našim dobrovolníkům získat. A ještě trochu statistiky:

Turnová, Šudová	– 1 724 Kč
Zemanová, Gotthard	– 1 672 Kč
Pešťáková, Vacková	– 1 121 Kč
Kučerová, Jirchářová	– 1 054 Kč
Brodinová, Poupová	– 1 022 Kč

-lo-

Z hodin odborného kreslení a českého jazyka

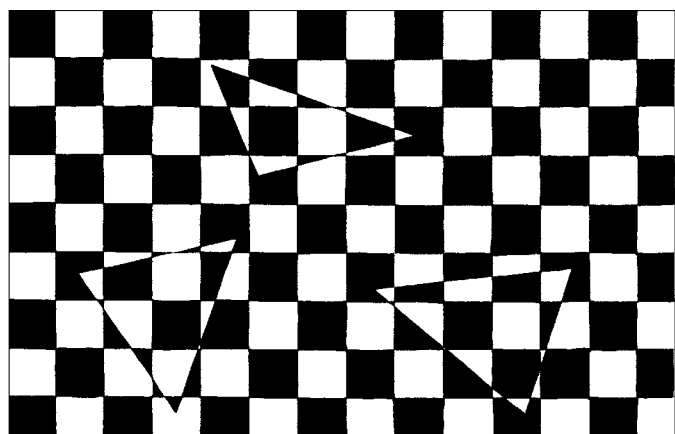
Má veselá jitra

Pokaždé, když jdeme večer spát, věříme, že se další ráno probudíme. Rozlepíme oči a bezmyšlenkovitě začneme provádět naši rutinu. Stereotypně si s pohledem do prázdna čistíme zuby, zalijeme kávu a povzdechne nad dalšími novinkami ranního zpravodajství. Probuzení. Je to jediná jistota v našich životech. Vždy nás něco vytrhne ze snu. Ať už řinčení budíku nebo světlo deroucí se skrz okno. Rána. Zdájí se být depresivní.

Jednou za čas ale dostaneme novou chuť do života. Plní elánu říkáme, že další začátek nového dne si vychutnáme s úsměvem. Energicky vstáváme z vyhráté postele. Zuby si čistíme, dokud dásně nekrvácí. Usmíváme se do zrcadla a slibujeme si, jak prožijeme úžasný den. Ochoťni se změnit si místo kávy zaléváme čaj. Dnes nemarníme čas nadáváním u televizního zpravodajství. Zapínáme tedy to rádiové. Musíme mít přeci přehled o nehodách a teroristických útocích. Zhodnocujeme politickou situaci. Musíme probrat a případně vyřešit světovou krizi s přáteli v práci. Zavážeme si tkaničky a šťastně vyrazíme do ulic.

Dnes uděláme něco pro své zdraví. Jdeme pěšky. Stejně jsou po ránu všude zácpy. Začíná mrholit, ale nevádí, trocha osvěžení nás nevyvede z míry. Rozpršelo se víc. Projíždějící auto nás nahodilo a my, celí mokří, si s křečovitým úsměvem hrdě vyšlapujeme dál. Nestíháme, i tak si zaběhneme do obchodu pro něco na zub. V nekonečné frontě nervózně potukáváme nohou. Z čela nám stékají kapky dešťové vody a potu. Paní před námi si celých pět minut vybírá mezi celozrnným a tmavým chlebem. Pošlapáváním se snažíme naznačit, že zde není sama. Zřejmě ji to vyvedlo z míry. Rozhodla se totiž svou konečnou volbu přehodnotit. Do nohy nás začíná chytat křeč. Stejně tak do tváře z věčného křenění se. Další kapka potu dopadá na zem a zároveň s ní přetekla i naše trpělivost. Nerozhodné stařence před námi vyčteme všechny naše nezdary, životní neúspěchy a také světovou krizi. Z obchodu rozčileně vybíháme a míříme rovnou do práce. Přišli jsme pozdě. Opět. Šéf začíná nadávat. Vyčítá nám vše. Jeho nezdary, životní neúspěchy i světovou krizi. Rána jsou prostě předurčena k tomu, abychom je prožívali ve stresu.

D. Kučerová, 3.S

Snad každý rok řeším ten samý problém stále dokola. A snad nejsem sám, kdo ho v mých letech řešil a nebo ho stále řeší. Jelikož jsem stále ve vývinu, jak by řekli moji rodiče, je vcelku přirozenou věcí, že s přibývajícím věkem zároveň roste i má výška a váha. Čímž se dostáváme k samotnému jádru problému. totiž spočívá v tom, že s mým vývojem se zároveň vyvíjí i můj šatník. A čím starší jsem, tím větší problém je si vybrat vyhovující kus tkaniny či jiného materiálu, který bych si na sebe oblékl. Jelikož při otevření mé již tak poměrně chudé šatní skříňky zjišťuji, že vše, co je uvnitř, mi začíná být nebo již je poměrně těsné a nebo krátké.

Z takové situace většinou vyplyne jediný závěr a tím jsou nákupy. Ovšem ve chvíli, kdy vstoupím do obchodu, nastává problém nejzajímavější. Procházíme vysoké regály s oblečením naplněné k prasknutí až po okraji, zjišťuji, že nikde nevidím velikost, která by mi padla. Výrobci oblečení se zřejmě totiž rozhodli na místo lidí oblékat slony. Zdaleka nejhorší je pak výběr kalhot. A proč právě kalhoty? Je tomu tak právě proto, že veškeré kalhoty, které vezmu v obchodě do ruky, jsou šité pro člověka, který má nejméně „metr dvacet“ v pase. Nebo v opačném případě jsou kalhoty příliš těsné. Nejsem sice zastáncem nejrůznějších módních stylů, například „hiphopového“, kde dle mého názoru znamená větší pytel od brambor namísto kalhot větší úspěch mezi lidmi zastávajícími stejný styl. Ovšem pokud jsou kalhoty těsné do takové míry, že není možné nohy ohnout v kolenou a pokud musíte volat na tísňovou linku nebo hasiče a prosit je o vyproštění, jelikož vlastními silami není možné je sundat, tak to také není to pravé.

A když už konečně po hodinách úmorného hledání toho správného kusu dojdete k cíli, vycházejí ze zkušební kabinky, se jen tak nenápadně okem podíváte na cedulku uvádějící cenu daného kusu tkaniny. V tu chvíli je mé hledání většinou u konce, tedy jen pro daný okamžik. Protože právě při pohledu na lístek s cenou mě zamrazí v zádech a naskočí mi husí kůže. Po zhlédnutí ceny jdu pomalu zpět k regálu, kde jsem před vyzkoušením kalhoty vzal, a vrátím je zpět. Na závěr odcházím z obchodu s kamenným výrazem symbolizujícím, že jsem si nic nevybral, a myšlenkou, u jakých vietnamských obchodníků si jen kalhoty koupím.

Š. Poláček, 3.S

Kresba: B. Čmejrková, 1.S

Není látka jako látka aneb problematika růstu a vývinu

Snad každý rok řeším ten samý problém stále dokola. A snad nejsem sám, kdo ho v mých letech řešil a nebo ho stále řeší. Jelikož jsem stále ve vývinu, jak by řekli moji rodiče, je vcelku přirozenou věcí, že s přibývajícím věkem zároveň roste i má výška a váha. Čímž se dostáváme k samotnému jádru problému. totiž spočívá v tom, že s mým vývojem se zároveň vyvíjí i můj šatník. A čím starší jsem, tím větší problém je si vybrat vyhovující kus tkaniny či jiného materiálu, který bych si na sebe oblékl. Jelikož při otevření mé již tak poměrně chudé šatní skříňky zjišťuji, že vše, co je uvnitř, mi začíná být nebo již je poměrně těsné a nebo krátké.

Z takové situace většinou vyplyne jediný závěr a tím jsou nákupy. Ovšem ve chvíli, kdy vstoupím do obchodu, nastává problém nejzajímavější. Procházíme vysoké regály s oblečením naplněné k prasknutí až po okraji, zjišťuji, že nikde nevidím velikost, která by mi padla. Výrobci oblečení se zřejmě totiž rozhodli na místo lidí oblékat slony. Zdaleka nejhorší je pak výběr kalhot. A proč právě kalhoty? Je tomu tak právě proto, že veškeré kalhoty, které vezmu v obchodě do ruky, jsou šité pro člověka, který má nejméně „metr dvacet“ v pase. Nebo v opačném případě jsou kalhoty příliš těsné. Nejsem sice zastáncem nejrůznějších módních stylů, například „hiphopového“, kde dle mého názoru znamená větší pytel od brambor namísto kalhot větší úspěch mezi lidmi zastávajícími stejný styl. Ovšem pokud jsou kalhoty těsné do takové míry, že není možné nohy ohnout v kolenou a pokud musíte volat na tísňovou linku nebo hasiče a prosit je o vyproštění, jelikož vlastními silami není možné je sundat, tak to také není to pravé.

A když už konečně po hodinách úmorného hledání toho správného kusu dojdete k cíli, vycházejí ze zkušební kabinky, se jen tak nenápadně okem podíváte na cedulku uvádějící cenu daného kusu tkaniny. V tu chvíli je mé hledání většinou u konce, tedy jen pro daný okamžik. Protože právě při pohledu na lístek s cenou mě zamrazí v zádech a naskočí mi husí kůže. Po zhlédnutí ceny jdu pomalu zpět k regálu, kde jsem před vyzkoušením kalhoty vzal, a vrátím je zpět. Na závěr odcházím z obchodu s kamenným výrazem symbolizujícím, že jsem si nic nevybral, a myšlenkou, u jakých vietnamských obchodníků si jen kalhoty koupím.

Š. Poláček, 3.S

Kresba: B. Čmejrková, 1.S

Kresba: J. Válek, 1.S

Černá díra

Znáte to, chtěli jste něco důležitého říct nebo udělat, ale ani za nic si nemůžete vzpomenout, co. Máte pocit, že vaše myšlenky snad musely sklouznout do černé díry, ze které se prostě nemůžete dostat ven. A i když se snažíte sebebic, myšlenky se stále nevrací.

Mnoho lidí tento neustálý boj se svým mozkem důvěrně zná. Možná, že i vám tento problém připadá povědomý.

Ale jak je možné, že nás paměť tak často zrazuje? Proč si dokonale pamatujeme naše rozverné mládí a dětství a nejsme schopni si zapamatovat, co jsme se právě snažili říct?

Tolik otázek a přesto nenacházíme mnoho odpovědí. Vždyť naši paměti a jejím ztrátám dnes nerozumí ani lékaři zkoumající lidský mozek, ani vědci zabývající se principem ukládání informací. Jak bychom tedy svému mozku mohli porozumět my sami?

Jedna věc je však jistá: pokud mozek informaci vyhodnotí jako nedůležitou, nepotřebnou nebo dokonce nežádoucí, prostě ji vyhodí. A myšlenku pak vtáhne vír až do místa, odkud se nikdy nevrátí – do černé díry vzpomínek. Tohle je fakt – pravdivý a nevyvratitelný. Nedá se s tím dělat nic jiného, než se s tím smířit.

Ale na druhou stranu, je skutečně tak špatné zapomínat? Vždyť tato černá díra vzpomínek nás ve skutečnosti chrání. Před čím? Třeba před tím, co bychom rádi zapomněli už ve chvíli, kdy se to stalo, před vzpomínkami na neshody s lidmi, které máme rádi, na naše bolesti a trápení – ať už jsou fyzické nebo jen v hloubi duše. Položte si otázku: Vzpomínáte si přesně na den, kdy jste si poprvé rozbili koleno? Někdo možná ano. Ale popravdě, pamatujete si také na to, jak moc vás to koleno bolelo? Nejspíš ne. Naše paměť je nám tedy milosrdným vypravěčem našich příhod ze vzdálené minulosti. Nechává nás zapomenout na všechny křivdy, bolesti a neshody. A pomáhá nám odpustit.

Buďme tedy vděční za svou paměť – našeho dobrého pomocníka, věrného přítele a laskavého vypravěče našich dětských příběhů.

K. Wenischová, 3.S

TŘÍDY SOŠ MGP RUMBURK VE ŠKOLNÍM ROCE 2015/2016

1.A / třídní učitel: Ing. RICHARD SÝKORA

BALOUNOVÁ MONIKA
 ČONKOVÁ SÁRA
 DEMETER KAMIL
 DLOUHÝ ROBERT
 DRDEL MIROSLAV
 CHOUR LUKÁŠ
 JAVŮREK PETR
 JONÁSEK PAVEL
 KINSKÝ ROBERT
 KOFRŇ JAKUB
 KOTIANOVÁ MICHALA
 KUBA ZDENĚK
 MALÁ JANA
 MAZANEC JINDŘICH
 MIKOVÁ ADÉLA
 MIKOVÁ ANNA HELENA
 PODOBSKÁ MARKÉTA
 REMEŠOVÁ ANETA
 RUDOLPH JOHN-PAUL
 RŮŽIČKA MARTIN
 SIMMER MICHAL
 STANKOVIČ ŠTEFAN
 SLEPČÍK MIROSLAV
 ŠEVČÍK JAROSLAV
 ŠÍMA JIŘÍ
 TRAN NGOC TU
 VÁVROVÁ ZDEŇKA
 WALDMANN ANTONÍN
 ZÁHORSKÝ MATĚJ

1.S / třídní učitel: Mgr. ROMAN WINTER

ABRT MAREK
 ASAAD ASAD
 BAČKOVSKÁ MARTINA
 BERTÓK FRANTIŠEK
 CIBULKA JAN
 ČMEJRKOVÁ BARBORA
 FALTA MAREK
 GROFOVÁ LENKA
 HÁJKOVÁ NATÁLIE
 HAUBERT MARTIN
 CHAJDUR JAN
 KAIPR JAN
 KRAUŠNER VOJTĚCH
 KŮTA VÁCLAV
 LESZKOVENOVÁ KATEŘINA
 MAKOVSKÁ ŠÁRKA
 MANNOVÁ BARBORA
 NEUMANN PETR
 RICHTER VLADIMÍR
 RŮŽIČKA ZDENĚK
 SIEBEROVÁ CHRISTINE
 SOMMERSCHUHOVÁ MÍŠA
 SVATOŠ RADIM
 SVOBODA MAREK
 VÁLEK JAN
 ZADINOVÁ KATEŘINA
 ŽÁK MICHAL

2.A / třídní učitel: Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

BLAŽKOVÁ ANDREA
 CALVITTOVÁ ANETA
 HELLE RENÉ
 KADLČEK MAREK
 KAUDERSOVÁ PETRA
 KLABAN JAN
 KRATOCHVÍLOVÁ MARTINA
 KUDRNA MIROSLAV
 LUKÁŠ FILIP
 MÜLLEROVÁ NIKOLA
 NAVRÁTIL MICHAL
 PAUL VLASTIMIL
 RANFTNEROVÁ KRISTÝNA
 ROŽÁNEK JAN
 RÝDLOVÁ VERONIKA
 SIVÁKOVÁ ŠÁRKA
 ŠÍMEK DANIEL
 ŠPULÁK MAREK
 ŠTÍCHOVÁ BARBORA
 WILDMANN TOMÁŠ

2.S / třídní učitel: Ing. ROMAN SVOBODA

BALAŠ KAREL
BOŘECKÝ TOMÁŠ
ČÁPOVÁ TEREZA
ČEČRLE JIŘÍ
DOSTÁLOVÁ ZUZANA
DVOŘÁK MAREK
FALTA LUKÁŠ
GLASER DAVID
GOTTHARD JAN
HORÁČEK ZDENĚK
KESLER MAREK
KOTALÍK JAN
KRISTL JAKUB
KŘTĚNOVÁ ADRIANA
KVÍZ VÁCLAV
MICHALINA DAN
MINÁŘOVÁ ŠÁRKA
PETERKOVÁ ADÉLA
POPYK DANIEL
SCHNEIDER ONDŘEJ
ŠICHAN DANIEL
SVOBODA DANIEL
TŮMOVÁ NATÁLIE
VANÍČEK ONDŘEJ
VOGLOVÁ KRISTÝNA
VÝBOCH PATRIK
ZÁPOTOCKÝ ZBYNĚK
ZEMANOVÁ LENKA

3.S / třídní učitelka: Mgr. LENKA LIMBERSKÁ

ADAMEC PETR
ČECHOVÁ VALÉRIE
DEBNÁROVÁ JANA
DUŠEK TOMÁŠ
HOSPODKA TOMÁŠ
JEDLIČKOVÁ LUCIE
JIRCHÁŘOVÁ KATEŘINA
KOROLUSOVÁ EMA
KREJČOVÁ MARIE
KREJZOVÁ ADÉLA
KUČEROVÁ DANA
LIŠKOVÁ ANNA
PEŠŤÁKOVÁ ELIŠKA
POLÁČEK ŠIMON
ŘEHÁČKOVÁ ADRIANA
SIMANDL JAN
ŠABATA VOJTĚCH
ŠUDA NICOLAS
VACKOVÁ PAVLA
VANĚK VÁCLAV
VESELÝ DANIEL
WENISCHOVÁ KATEŘINA

4.S / třídní učitel: Mgr. MARTIN MACEK

ALTMAN TOMÁŠ
BENEŠ PAVEL
BERNART VÁCLAV
BUDSKÝ DOMINIK
BUREŠ LADISLAV
ČERNÁ MARIE
DOKOUPIL LUKÁŠ
HRÁNEK FRANTIŠEK
JANDOVÁ KLÁRA
KVÍZOVÁ MARCELA
LUKÁŠOVÁ ROMANA
MINAŘIKOVÁ LUCIE
MORAVCOVÁ ELIŠKA
MURÁR VLADIMÍR
OPLTOVÁ NIKOLA
OTÁHAL ONDŘEJ
PEKÁRKOVÁ MILUŠE
POPYK PETR
PUCHÝŘ VÁCLAV
RULC PATRIK
RYS TOMÁŠ
SEDLÁČEK JIŘÍ
SINUOVÁ KAROLÍNA
STIBŮREK MICHAL
ZÄNKNEROVÁ PETRA

3.P / třídní učitel: ERICH MEISSNER

BAŽANT JAKUB
BOBR PATRIK
BRODINOVÁ KARLA
BURDA TOMÁŠ
ČÁPOVÁ ANNA
DUNKOVÁ JARMILA
DUNKOVÁ RENATA
FAJFEROVÁ LENKA
HAVLÍK DAVID
HEŘMÁNKOVÁ ŠÁRKA
CHRT DOMINIK
KAIPROVÁ TEREZA
KRUPÍČKOVÁ LUCIE
PIVOŇKOVÁ MARKÉTA
POUPOVÁ HEDVIKA
REJHA PAVEL
SCHMIDTOVÁ ANETA
ŠUDOVÁ BARBORA
TESAŘ TOMÁŠ
TURNOVÁ VALENTINA
UCHYTILOVÁ KATEŘINA

3.A / třídní učitelka: Ing. ALEXANDRA GALBAVÁ

BENEŠ MAREK
BERGR PETR
DEMETER MIROSLAV
FIGALA JAN
HEJDUK JIŘÍ
JAHODA MAREK
JÍLEK ERIK
JIRUŠOVÁ IVONA
KOLÁŘ JAROSLAV
KOVÁČ MARTIN
MAREŠOVÁ SÁRA
MARTINKO JAROSLAV
MATĚJČEK DAVID
NOŽIČKA DAVID
NÝŠOVÁ KRISTÝNA
OLIVA JAN
REISINGER KAREL
RÜCKER JAN
RULFOVÁ JANA
SÜSSEMILCH JAKUB
TUPEC DANIEL
TUPEC TOMÁŠ
TÝMOVÁ MARTINA
VÁLEK JAN
VYHNÁNKOVÁ RŮŽENA

DOMA JE PŘECE JEN DOMA

Před víc než rokem jsem (už dávno ne mojí) paní učitelce slíbil povídku o Saudské Arábii. Dokonce jsem ho i napsal, ale nikdy jsem ho neposlal, protože mi připadalo obzvláště kritické. Události dalších měsíců mě utvrdily v mém názoru, že by to nebylo ani trochu rozumné, a kdyby se to přeci jen otisklo, mohla následovat po redakci Charlie Hebdo i redakce Bezevšeho. Stejně se ale o něco chci podělit.

Viděl jsem oceán. Viděl jsem zdánlivě nekonečnou plochu střech z vlnitého plechu, která se v noci třpytila ještě krásněji. Tichou pouští, moře písku a obrovské skalnaté hory, které před nim chrání Al Medinu. Džungli, která po tisíce let trpělivě střežila tajemství aztéckých pyramid, vodopády a obětní stoly, kde lidé vlastní děti předávali bohům v zájmu deště a úrody. Popokatepetl a jeho dým.

Potkal jsem lidi bohaté a ověšené šperky i lidi, kterým je domovem ten vlnitý plech. Pil jsem s nimi chlazené pivo, byť nepiju, a snažil se

mluvit španělsky, i když si občas připadám, že pořádně neovládám vlastní mateřštinu. Kouřil jsem zakázané býlí, které jsem od nich dostal darem, a nechal si ukázat místa, kde policejní auta nezastavují.

Ochutnal jsem věci, které nevím, jak se jmenují a co vlastně byly zač. Pracoval jsem s lidmi, kteří mi nerozuměli slovo a já jim také ne. Mířili na mě zbraněmi a já děkoval všem bohům, ve které nevěřím, za lekce anglického jazyka od mého pana třídního učitele, jindy za svého přítele, který mi byl překladatelem a průvodcem. Doufám, že ho ještě někdy uvidím.

A stejně, nejkrásnější hory máme u nás za domem. Moje maminka pořád vaří nejlíp na světě, opravdové kamarády jsem potkal v Děčíně a tu nejhezčí ženskou taky, největší napětí jsem zažil u knížky a nejchytřejší věci řekl lidem, kteří vlastně nejsou.

Od střední školy se vlastně nic nezměnilo a v Čechách je pořád nejkrásněji.

Adam Nebeský, absolvent z roku 2012

Život na hodně volné noze

Je to už nějaký pátek, kdy jsem se na Polygrafce v hodinách češtiny potkávala s droboučkou nenápadnou Klárkou Kunovičovou. Seděla v první lavici, snad proto, že nebyla vysoká, a tak dobře viděla na tabuli, nebo snad proto, že jí to nevadilo, bůhví. Chodila do studijní třídy, byla to grafička. Jako každá jiná, řeknete si. Ale tahle Klárka měla v sobě velké nadání, které jsem tenkrát pouze tušila z obrázků, které kreslila do Bezevšeho. Dnes je z ní výtvarnice na volné noze. Vy, čtenáři, ji znáte z cestopisů Marka a Kláry, které otiskuje Bezevšeho na pokračování. A tak dnes přinášíme interview o životě téhle nenápadné osůbky, která žije naplno.

Než začnu odpovídat, tak bych chtěla předem říct, že mě pobavila ta spousta otázek. Čekala jsem malý rozhovor, ale tohle vypadá na „životopis“. Aby vám pak stačily stránky. Ale moc mě těší, že má někdo zájem se o mně dozvědět více. A pokud jde o úvod, ve kterém se píše, že jsem seděla v přední lavici, tak to nebylo kvůli mé výšce, ale protože jsme s kamarádkou zaspaly a jiné místo už nezbylo. To nám pak zůstalo celých pět let.

Jak je to dlouho, co jsi odmaturovala. Kdo tě učil, kdo byl tvým třídním učitelem? Máš nějaké zajímavé zážitky? Jak vzpomínáš na Polygrafku? Zkrátka, povídej.

Maturovala jsem v roce 2004, takže to musí být už dvanáct let? Neuvěřitelné, přitom si naprosto pamatuju první den nástupu na intr, kde mě vítala Lenka Obergruberová a moje napětí, s kým budu na pokoji. Učila mě spousta prima učitelů, z některých jsme měli velký respekt. Nevím jak moc se můžu rozpovídat, opravdu bych nechtěla celé číslo zahltit. Mým nebo naším třídním byl Martin „Máca“ Macek. A my jsme byli jeho „kola“ (on ví...). Zážitky? Vážné? Kde začít? Mám toho plně dva deníky, které jsem poctivě psala droboučným písmem od prváku, ani nevím, kde se vzal ten nápad. Na Polygrafku vzpomínám moc ráda. Dostala jsem se tam vlastně náhodou. Původně jsem se připravovala na přijímačky do Prahy na návrhařinu nebo na animátorku (ta je tuším v Brně či Olomouci, už nevím), ale bylo to finančně náročné, tak jsme hledali něco „levnějšího“, ale aspoň trochu v oboru. A vůbec toho nelituju. Všechno je tak, jak má být, i když to v prvních momentech neoceníme. Neménila bych.

Změnilo se něco za tu dobu, co jsi opustila polygrafické lavice. Občas k nám zajdeš, jistě sis nějakých změn všimla. Na žáky se neptám, s nimi do styku nepřiđeš, a tak asi nemůžeš posoudit, jestli je dnešní mládež jiná. Ptám se na budovu školy a zařízení.

Na Polygrafce se toho (ne)změnilo dost. Škola z venčí vypadá pořád stejně, ale už u vchodu je to jiné, kód. Minule jsem šla na schůzku a nevěděla, že se chodí okolo celé budovy. Škoda té zdi před školou u laviček, dříve tam byly pěkné grafity, dnes je okopaná. Uvnitř je změněno plno, je to krásné a je tam teplo. V jídelně pomalovaná zeď a intr skoro stejný i jiný. V pokojích, kde dřív bydleli kluci, jsou teď učebny... Na intru se moc ale nevyskytnu, tak úplně nevím.

Po maturitě jsi pokračovala v Děčíně v učebním oboru fotografka. Proč zrovna tento výběr? Co ti dala tato škola. To jsi jako dospělá znovu usedla do lavice prvního ročníku? A fotografuješ?

Po střední jsem chtěla jít na vysokou do Ústí, ale nevím, proč jsem si myslěla, že se přihláška posílá až v lednu či únoru a na tu „moji“ školu měla přijít už v prosinci. Takže co teď? Sedět rok doma nebo lítat po brigádách se mi nechtělo, tak jsem se přihlásila v Děčíně na fotografku. Měla jsem to kousek z domova. Fotografie mě zajímala vždycky a ano, vzala jsem to od prváku se všemi hodinami, žádná výjimka. Tři roky jsem zůstala, bavilo mě to. Škola to byla obrovská oproti rodinné Polygrafce, kde znal každý každého. Co mi dala? Asi že s dospělejší hlavou jsem měla některé věci víc na háku a nedělala si stresy, vlastně mi už o nic nešlo, tak to bylo fajn. Učitelé ze začátku vůbec netušili, že už jsme jednou maturovala, a tak se někteří ke mně chovali jako k „malé“ a mě to přišlo vtipné. Až když se mě zeptali, kolik mi je, tak ubrali. A spolužáci byli skvělí. Fotím pořád a moc ráda, všímám si detailů, ale to mám z malování a focení do toho zapadlo.

Kdy ses potkala s Markem? Marka jsem také učila a na tuto třídu si pamatuji velmi živě. Je to již devatenáct let, kdy u nás odmaturoval. Nestačí se divit, jak život utíká.

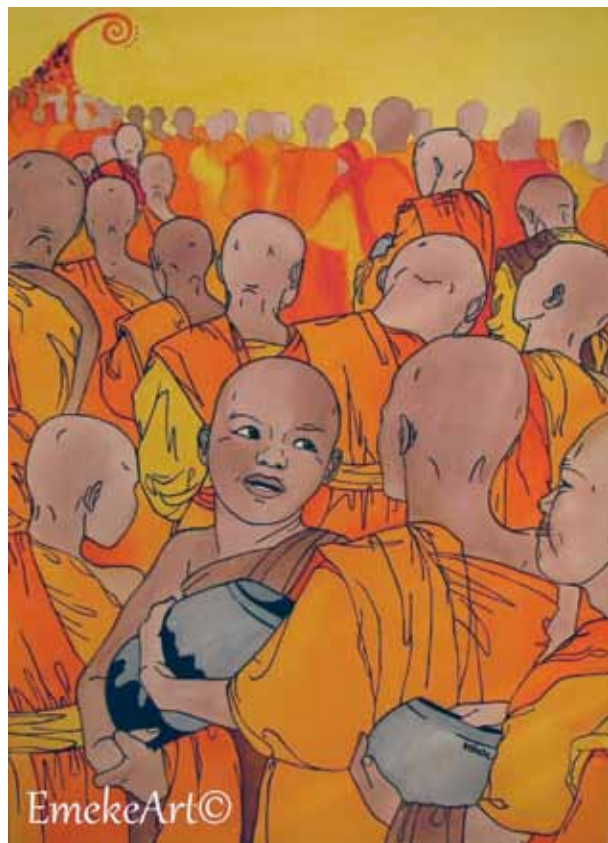
S Markem jsem se setkala poprvé, když jsem byla ve druháku a on měl praxi na naší škole. Už tenkrát se mi moc líbil, navíc jsme měli tělocvik v bazéně, tak jsem si ho mohla prohlédnout (haha), on si mě ale našťásti nepamatuje. Pak zmizel a objevil se až na na-

šem maturitním plese coby moderátor se svým bratrem Romanem. Pak mě při jedné písni odchytl na schodech a už se mě nezbavil.

Myslím, že s Markem žijete naplno a máte díky cestování spousta zážitků. Mnoho lidí čte se zájmem váš cestopis. Můžete nám vyjmenovat země, které jste procestovali? Kde se ti líbilo nejvíce? Která ze zemí je tvá srdeční záležitost a proč (já to vím). Co ti cestování dalo, předpokládám, že minimálně inspiraci pro malování.

Těší mě, že (nejen) studenty baví číst naše příběhy z cest a že je to jen střípek všeho. Projeli jsme to od Nového Zélandu, přes tichomořské království Tonga, stopem přes Austrálii, přes Indonésii, Malajsii, Thajsko, Laos, Vietnam, Kambodžu a zase Thajsko. To byla taková smyčka, chtěli jsme původně jet do Indie po zemi přes Barmu, ale v té době to nebylo možné. Tak jsme to vzali letecky. Indie, Nepál a pak Istanbul, Londýn a Česká Republika. Dále jsme navštívili Srí Lanku, Vanuatu, USA, Norsko a pak jsme byli jen ve městech. Benátky, Budapešť, Lucemburk, Wroclav, Jerusaleml...

Každá země má něco a každá země má lidi a jejich příběhy, kterým jsme naslouchali v autobusech, ve vlacích, na stopu, v jídelničkách i u nich doma. Spousta lidí v Asii umí dobře anglicky a tak to nebyl problém. Zažili jsme toho mraky a s některými jsme dodnes v kontaktu, třeba přes facebook. Moje srdcovka je jasná – Indie! Pak mám pár „podšrdcovek“ jako je Zéland, Nepál, Laos a Tonga. Ale kdybych mohla vybrat opravdu jen jednu zemi tak Indie. A proč? Protože v Indii je možné opravdu i to, co by vás v nejbližnějším snu nenapadlo. A v Indii, i kdybyste cestovali sami, tak nikdy nebudete sami, a nejen to se mi líbí. A co mi cestování dalo? Kromě zážitků na celý život, nové přátele, nové obzory, nové osobní hranice (vím, co

Mniši

Mandalamudra

zvládnou, a vím, kdy už je toho opravdu moc a je čas ubrat)... A ano, inspirace... Inspirace v malování, inspirace v kuchyni (indickou kuchyni oba milujeme), inspirace na filmy a hudbu..., spousta inspirace.

Co tě vedlo k nápadu začít se žít malováním? Jak žije taková výtvarnice, jak vypadá její den.

Začít se žít malováním zrálo postupně. Byl to vždycky můj sen. Navíc čtu ráda takové ty motivační knihy, třeba „Mnich, který prodal svoje ferrari“... a ve spoustě z nich bylo napsáno, že když umíráme, tak nikdy nelitujeme toho, co jsme udělali, ale toho, co jsme neudělali. A já nechci litovat... Když to nevyjde, budu dělat něco jiného, ale proč to aspoň nezkusit. Pastelky a papíry jsem milovala od malička a chtěla jsem být, jak jsem psala dříve, animátorka (u Walta Disneye) nebo ilustrátorka. A to se mi pomalu plní (pracuji teď na ilustracích k pohádkám od Igora Heinze „Dobrou noc, Pumpote“). Člověk si musí počkat. Navíc mám opravdu problém s brzkým vstáváním, všichni říkali, že si zvyknu. Ne, je mi líto. A taky jsem nějak začala cítit, že chci tvořit a být mimo lidi. Chci jim jen „předat“ svůj „produkt“, což je paradox, když milujete přeplněnou Indii. A ono se to samo dalo do pohybu. Měla jsem jistou nabídku práce za jisté peníze, ale po domluvě s Markem jsem se vrhla na „volnou nohu“. V Markovi mám obrovskou podporu a za to jsem mu moc a ještě víc vděčná. Ono snít je krásná věc, ale když při vás nikdo nestojí, tak je to těžší. Jak žije výtvarnice? Jako každý jiný, jen na sebe musí být víc přísná, aby něco vydělala. Snažím se. Do práce musíte jít, i když se vám nechce, ale když pracujete doma... Než vstanu, poslouchám MP3, pak si udělám snídani a čaj a začnu pomalu tvořit. Když cítím, že si mám dát chvíli pauzu, uklízím, nebo vařím oběd. Pak pokračuju. Vlastně nemám pevnou pracovní dobu, a tak maluju někdy až do večera, když už na to skoro nevidím, ale ne takto každý den. Někdy prostě múza spí déle než já, a tak úraduju na počítači nebo si čtu. Když je krásně, tvořím na zahradě, když prší, tak se mi nechce nic, ale taky jak kdy.

Kde bereš inspiraci, témata?

Co maluješ? Můžeš nám pospat techniky, pomocí nichž vznikají tvoje obrazy a kresby?

Inspiraci čerpám hlavně z asijské kultury. Nějak k ní mám blízko, Marek taky, ale myslím, že já víc. Moje příjmení před svatbou zní „balkánský“, tak kdo ví, ještě jsem se nepídila po kořenech. Mám ráda buddhismus, nejen proto, že to není náboženství, ale filozofie. A Buddha je můj asi nejčastější námět. Mám ráda barvy. A jsme zase u Indie, protože ta se barev opravdu nebojí. Ráda zkouším nové materiály, ale nejraději maluji akrylovými barvami a vodovkami a kreslím suchým pastelem či tužkou.

4. června 2016 se bude v čajovně na Kopečku konat vernisáž.

Co na výstavě uvidíme? Jaké to je pořádání výstav? Co všechno se okolo pořádání takové akce děje?

Na výstavě budou kresbičky a malůvky, které nemají jednotné téma, ale techniku. Suchý pastel a akryl. A uvidíte spoustu barev, i když tam bude i jeden černobílý obraz. O hudební doprovod se postará kamarád Jiří Poutník. Pořádání výstavu je pro výtvarníka celkem snadné. Když víte, co budete vystavovat a kde a v jakých prostorách, už jen zajistíte datum, nějaké občerstvení a hudební doprovod. Naštěstí máme kolem sebe dost hudebně nadaných kamarádů a jednou mi na výstavě hrál i švagr Roman Pišta Winter. Někdy den předem se nainstalují obrázky, aby to nějak vypadalo a ladilo a aby autor byl spokojen. V den výstavu se předem připraví dobroty, naservírují na stolky, muzikant si zkusí nástroj a hlas a pak se už jen čeká na příchozí hosty. A pak je najednou po všem. Zbydou „jen“ povzbudivé a milé zápisky v návštěvní knize.

Byla jsem na tvém kurzu intuitivní malby a musím říci, že jsem byla unešena. Plánuješ další kurzy? Nemůžu se dočkat.

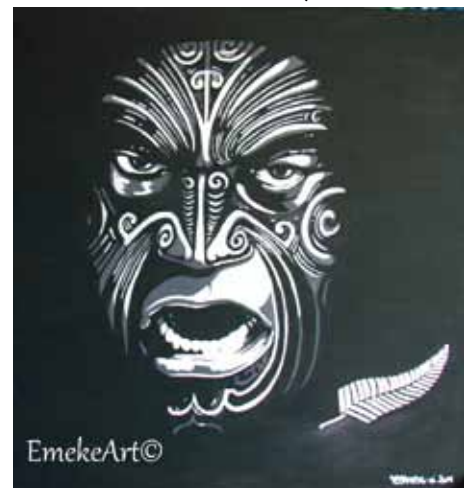
Kurz malby plánuju určitě další, nejen intuitivní, ale třeba i malování pomocí akrylových inkoustů, to je taková alchymie, kterou nemůžete stoprocentně ovlivnit a to se mi líbí. Já tvořím a ono se tvoří. Nebo mám v plánu udělat kurz linorytu. Budu moc ráda, až tě na nějakém dalším kurzu zase uvidím, celkově jsem sama nadšená z ohlasů z minulého kurzu a to mi dodává kuráž do dalších.

Prozradíš čtenářům odkaz na tvoje stránky? Kde můžeme vidět tvoje díla, lze si obrázky zakoupit? Maluješ i na zakázku?

Čtenáři se na moji tvorbu můžou podívat třeba na facebooku, dnes ho nemá málokdo, pod heslem „EmekeArt“. Nebo, pro ty, kteří ho opravdu nemají, na webových stránkách: emekeart.webnode.cz. Na fb mám album „obchůdek“ a tam dávám nějaká svá dílka, jinak mě můžete najít také na Fleru pod stejným jménem (EmekeArt). Na zakázku maluju, ale vybírám si témata, která jsou mi blízká. Nebudu malovat třeba motorku. Na výsledku by bylo znát, že to nejsem já. Nechci malovat cokoliv.

Bezevšeho má půlkulaté výročí, toto číslo je padesáté. Co bys nám do redakce popřála.

50. číslo, paráda! Gratuluju a jsem moc ráda, že se držíte a že se lidem líbíte! My a Marek s celou

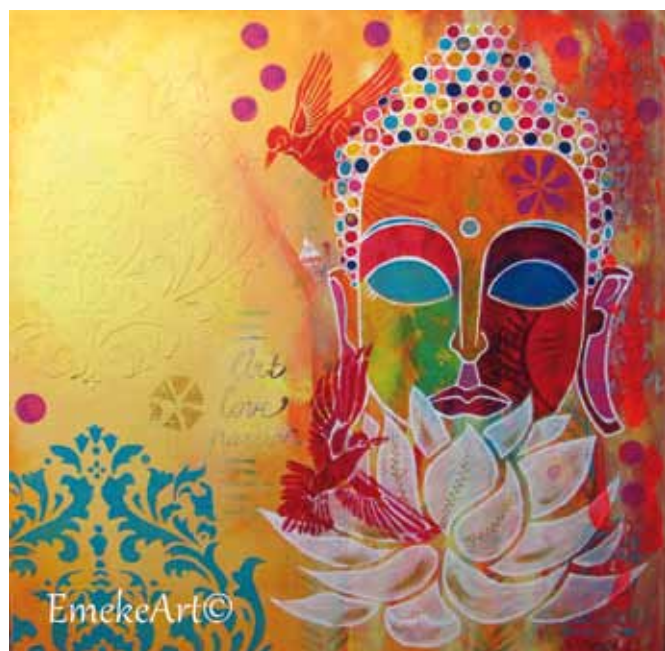

All Blacks

rodinou si v něm rádi čteme a těšíme se na nová čísla. Do redakce přeju spoustu pilných novinářů, spoustu námětů a nadšenců a spoustu dalších čísel a samo spoustu čtenářů! Je to vlastně taky váš – náš „splněný sen“.

Milá Klárko, děkuji ti za čas, který jsi tomuto interview věnovala. Přeji ti, aby múza nespala, abys byla zdravá a mohla se dál naplno věnovat práci, která je tvým velkým koníčkem.

-ŠA-

Buddha Pure Happiness

● Ěmeke ● Marek ● Klára
● MEZI
● KONTINENTY

10

Jak jsme učili ve vietnamské škole aneb "I like chicken"

Přijíždíme do Danangu, třetího největšího města Vietnamu. Od Součků máme kontakt na Ane, hlavní manažerku jazykové školy, kterou jsme předem informovali, že dorazíme. Potvrdila, že nás vyzvedne. A skutečně. Zorganizuje náš přesun na motorkách z nádraží do centra, kde je škola. Nabízí totiž ubytování ve škole, v jedné ze tříd, jen tak na zemi ve spacáku za trochu té angličtiny se studenty a žáky jazykovky. Jenže zrovna tu bydlí v jedné třídě Belgičan Mike, který si pamatuje Báru s Rostou, a kvůli jakési rekonstrukci to teď nejde. Pomůžou nám najít levné ubytování. Je to dost zašmudlané, ale nechce se nám hledat nic dalšího a už jsme spali v horším, tak to bereme. Domluvíme se, že ráno přijdeme do školy. Tam nám dají do ruky učebnici, abychom věděli, co už děti mají umět, a za deset minut začínáme! Nestácíme se ani rozkoukat a už stojíme u tabule a před námi asi patnáct natěšených dětí. Moc toho neumí a paní učitelka taky ne, takže narychlo vymyslíme nějakou jednoduchou hru. Děti to moc nebaví, a když zkusíme zaručené fráze, jaké mají rády barvy, jídlo a podobně, je to pořád dokola: I like chicken, I like pink... Tak to nebaví ani nás, ani je. Naše představa byla taková, že nás vezmou do třídy k nějakým starším, kteří už něco umí, a my jim něco řekneme o našem cestování. Takhle marníme náš čas a polévá nás před tabulí horko, protože už nevíme, co bychom vymysleli. Doslova vaříme z vody a připadá nám, že to není prospěšné ani pro nás ani pro ně. Zpětně si říkáme, že jsme to moc prožívali. Některé děti to tak nebaví, že okusují omítku nebo se balí do záclony. Když udělají chybu, musí se kývat ze strany na stranu a říkat: „Kling, kling, kling.“ Ostatní se tomu smějí.

Jsme rádi, že je to za námi, a chceme si najít trochu čistší ubytování. Nabízí se, že nás zavezou k jejich známému na China Beach, což je nedaleko. Na motorkách jsme tam hned. Hodný pan „Gnoy“ nás ubytuje a nabízí polévku a čaj. Má zajímavou návštěvní knihu, kde mu ubytovaní věnují své pasovky a on si je tam vlepí. Po odjezdu z Vietnamu jsme museli konstatovat, že on byl jeden z mála Vietnamců, kteří na nás byli milí. Rádi na něj vzpomínáme. Po pár dnech nás zase vyzvedávají z jazykovky, že se už uvolnilo místo ve třídě a že můžeme přespat. Moc se nám to nezdá, že by nám to nabízeli jen tak. Můžeme ušetřit, to se hodí, bereme to. Kdybychom věděli, co s tím bude spojeno, taková úspora by nám rozhodně nestála zato. Ukáže se totiž, že po nás zase chtějí učit. O to víc nás našťve, že nás zase chtějí dát do té samé třídy, protože se to dětem líbilo. Říkáme, že by to jistě bylo prospěšnější u starších, a tak nakonec prosadíme alespoň půlenou hodinu. S těmi staršími to bylo o poznání lepší, i když byli dost otrávení vůbec cokoli dělat, a tak se nás vypytavala alespoň učitelka. Říkáme si, že ta první učitelka musela vidět, že hodina byla k ničemu, ne? Ale pro ni to bylo zase jednodušší, že nemusela nic připravovat.

Večer nás vezme Ane s manželem na prohlídku města. Zajdeme na výborné jídlo. Jíme výhradně hůlkami a jsme v tom už přeborníci. Pak ještě na rolny do jiného podniku. Skvěle se nadlábneme. Spíme ve třídě a ráno, když se už chystáme pomalu odjet, potkáme se s manželem Ane a ten říká, že s námi dnes počítají na čtyři hodiny učení? Co? O tom nebyla včera řeč. Měli rovnou říct, že je to něco za něco, a ne nás zvat a pak v nás živit pocit, že jim za to máme být vděční. Bráníme se tím, že máme už jiný plán, a tak domlouváme, že jednu odpolední hodinu bychom snad stihli. Pak si nadáváme, že jsme měli být tvrdší a nepřístupit ani na to! Jsme pak celou dobu našťvaní, že s námi nejednali na rovinu, a já jsem nervózní z toho, co tam zase s nimi budeme dělat. Totiž z metodického hlediska je to úplná blbost brát k někomu, kdo toho moc neumí, toho, kdo mluví jen anglicky. Navrhují tam ani nejt. Jen si tam nenápadně vzít batohy a zmizet. Klára se směje, jaký jsem záškolák a že to nějak zvládneme. Tak dobře. Dáme to, ale vůbec mě to nebaví. Na další den navrhuji, že nás na motor-

Kouzelný dědeček

Elektrické vedení

kách hodí do města Hoi An, kam máme namířeno. Jenže v tom tušíme habaďuru! Řeknou, že pojedou až odpoledne a budou po nás chtít učení. Tak to ne! Už se nám to nelíbí. Člověk podá prst a oni ho hned chňapnou. Radši se vypaříme a do Hoi An jedeme sami. A to už je zase jiný příběh.

Jak jsme se málem poprali ve Vietnamu

Ve Vietnamu jsme třetím týdnem, na cestě už přes rok a půl. Leccos jsme už zažili a jsme ošlehaní větry různých oceánů. Prošoupali jsme už nejedny boty a propotili mnoho košil. Ale co zažíváme ve Vietnamu, to nemá obdoby. Nejen, že se tu nedá pořádně smlouvat a místní jsou docela agresivní, pokud se týká peněz, ale i cestování ve veřejné dopravě je neuvěřitelně úmorné. Vietnamci drží při sobě a přesto, že sami nemají nějaký prospěch z toho, že si povodí bělocha, tak jsou prostě z principu proti vám. V jejich očích jsme buď chodící penězka nebo nevyčerpatelná platební karta. Z části jejich nenávisť k bílým chápeme, ale na druhou stranu jsme nějaký čas strávili třeba v Kambodži nebo v Laosu a tam jsou většinou na cizince milí a to i na ty, co nerozhazují peníze. Téměř všechny země, které jsme projeli, byly v područí kolonizátorů a mohli by si svůj zakořeněný vztek vybíjet na bílých. Ne všude je to ale vidět, leckde to umí potlačit, dívají se víc do budoucna a nevytloukají pořádku dokola zlo zlem.

Jen jednou jedinkrát nám pomohla finta, že dobře známe místní ceny, protože u nás v Československu máme plno Vietnamců a my je teď jedeme navštívit. Naše představa, že všichni budou ČSSR znát, se nenaplnila. Možná jsme byli na špatných místech nebo tam pobýli moc krátce. Vietnam byla jediná země, kterou jsme se rozhodli opustit ještě před vypršením víz. Ano, pro toho, kdo má peněz dost, tak pro něj mají Vietnamci dost úsměvů. Často si takoví cizinci ani nevšimnou, že jsou nenápadně okrádání. To, co bylo v jiných zemích jen jako hra, totiž smlouvání, tak tady byla tvrdá realita neochoty a teprve pod pohrůžkou zavolá-

Nákladům se meze nekladou

ní policie jsme se dostávali na oficiální cenu za autobus. Dokonce i Klára, která většinou nechávala dohadování na mě, se často vkládá do situací a dost rázně naznačuje, že my se okrádat nenecháme. Ne že bychom jim třeba nezaplátili pár peněz navíc, vždyť i tak je to levné, ale z principu je nám to proti srsti. A taky nám vadí ta jejich automatická, že nám navýší cenu o šest set procent a ani u toho nehnou brvou. Všichni, kdo jdou kolem, to ještě potvrdí a sami to jako zaplatí s tím, že se rychle domluví, že jim přeplatek pak nenápadně vrátí. Takové divadlo jsou schopní vám zahrát skoro všichni běžní Vietnamci na počkání. A autobusy? Drtivá většina autobusů má na předním skle napsanou cenu! A také odkud a kam jedou. Píše se tam latinkou, a tak jsou tyhle informace rychle k získání. Přesto se s vámi budou hádat, že to je cena čerejší a že dnes je to za cenu pětkrát vyšší. Jé, to je teda škoda, že jsme nejeli včera. Tak tohle prostě nepodporujeme! V jednom autobuse jsme si vydupalí místní cenu, až když se do toho vložila Klára a chtěla volat policii. Pak přistoupili jiní cizinci a my je chtěli varovat, ale cestující dostali pokyn je okamžitě od nás odstříhnout.

Když jsme si ve městě Hoi An pracně vyhledali místní autobus, kdy a odkud jede, tak jsme se i v kanceláři informovali, kolik to stojí. Napsali nám to na papír a také s odjezdovým časem. Ten byl hodně brzy ráno. Nám se to ale hodilo, potřebovali jsme dojet do jiného města a tam stihnout dálkový vlak nižší třídy z Hanoje na jih do Saigonu. Jede jen jednou denně!

Na místě jsme včas, nad hlavou nám ještě svítí hvězdy, jak brzký je odjezd. Naložíme zavazadla do zadního kufru. Jako obvykle jediní cizinci. Všichni jsou ještě malátní tou časou ranní hodinou. Nechávají nás nastoupit mezi prvními, to se později ukázalo jako výhoda i nevýhoda. Překračujeme pytle s rýží a haraburdí všeho druhu. Usazujeme se na zadní sedačky a autobus se postupně zaplní. Ještě se něco naloží na střechu a jede se. Ve většině lokálních autobusů se platí až za jízdy a vybírá to pomocník řidiče. Tím je tentokrát veselý chlapík a vtipkuje s místními a možná na náš účet, ale nerozumíme jim. Naším úkolem je sledovat, kolik platí místní. Bankovky už máme zmkáklé, v mžiku je poznáme podle barvy, kterou se platí. To je cestovatelské desatero, rychle se vyznat v bankovkách. Místní nezalosti cizinců rádi zneužívají! Měli jsme dost času vypořadovat, že platí tu cenu, kterou víme. Tentokrát to totiž nebylo napsané na skle u řidiče. Zajímavé ale je, že když se výběrčí blížil směrem k nám, dal asi lidem pokyn, ať co nejvíc bankovky zmuchlají, abychom neviděli, kolik mu dávají, a ti co byli ještě blíž, platili schválně víc, aby vytvořili iluzi o tom, že lístek stojí o hodně víc. Po nás pak chtěl místo 20 tisíc dongů 120 tisíc. Odmítli jsme s tím, že víme cenu z kanceláře a ukázali jsme mu ji na papíře. Nebyl to sice nějaký oficiální papír, ale už mu muselo být podezřelé, že jsme věděli, kdy a kde je odjezd. Nejednalo se totiž o žádný autobusák. A tady je přesně ten rozdíl třeba oproti Indům. Ti by to ještě jednou zkusili a pak by se zasmáli, že jsme je prokoukli, a bylo by po všem. Ale Indové by ani tak vysokou cenu nenasadili, a protože musí vydat lístek, tak by to ani nešlo. Tady ve Vietnamu žádné lístky nedávali. Byli jsme ochotni zaplatit třeba trochu víc, když to bylo v rámci hry. A někdo musel vyhrát. Nikdy to však nebyly nadměrné částky.

Motorka je hlavní dopravní prostředek

Vlak do Saigonu

Výběrčí prohodí nějaký vtip a nechá nás být. Ovšem jenom prozatím. My jsme nervózní, jak to bude pokračovat, ale rozhodli, že dáme jen cenu, kterou víme z kanceláře. Stařenka, co sedí vedle nás a žvýká betelový oříšek a má ústa plná krvavé tekutiny, je jediná, která je na naší straně. Nic však neříká, jen pokyvuje, že cena napsaná na papíře je správná. Ženy jsou ve Vietnamu spíš na druhé koleji, a tak by asi její odpor proti všem nebyl k ničemu.

Jedeme krajinou ranních mlh a mjíme polička, na kterých ořou vodní buvoli a jejich majitelé mají na hlavách typické rákosové klobouky. Přemýšlíme, jaká by asi byla dohoda s nimi. Jak známo lidé z vesnic jsou jiní. Potvrzovali nám to i někteří cestovatelé, kteří se dostali na vietnamský venkov. Podle předem zjištěné doby jízdy víme, že se blížíme do města, kde je konečná. Začíná další dohadování. My odmítáme zaplatit a pomocník stupňuje svůj nátlak. Mladá dívka sedící před námi tvrdí, že je studentka angličtiny a že cena, kterou po nás výběrčí chce, je správná. Na náš dotaz, jak to, že ona platila to, co máme napsané, tak prý právě proto, že je studentka. Pěkná blbost, říkáme si. Nikdo se nás nezastane. Jsme tu jen sami za sebe. Už jsme ve městě. Situace se přirostuje. Prvních pár lidí vystupuje. Jsme tu prvně v životě a tak nevíme, kde je vlakové nádraží, ani jak je vlastně město velké a kde je přesně konečná. V našem průvodci ani není o tom městě zmínka. Přestává to být hra! Peníze si vzít od nás nechtějí. Hurá, mjíme nádraží. Chceme vystoupit a nemuset to pak nikde hledat. Navíc je dost času na to si koupit v klidu lístek na vlak do Saigonu. Jenže dokud prý nezaplatíme, co nám řekli, tak nic nebude. Pomalu se vzdalujeme od nádraží. Za jakýmsi kruháčem vystupují ostatní. My taky, chceme si vzít batohy z kufru, ale před námi to pomocník zabouchne a chce peníze, které si vytyčil. Naskakuje a dává pokyn řidiči, ať jede, naskakujeme rych-

le i my. Kruháčem projedeme doko-la a zase zamíříme k nádraží. Už jsme v autobuse jen my, řidič a dva pomocníci. U nádraží zařvu na řidiče, ať zastaví, oni na něj řvou, ať jede dál. Zařvu tedy ještě jednou a hlasitěji a on zastaví, k nevoli pomocníků, kteří se něco dohadují. Řidič chudák neví, zda má poslouchat cizince, nebo své. Anglicky neumí, křičím na ně tedy česky, dobře vědí, že jde do tuhého. Sami k našemu překvapení navrhují, že zavolají policii. Hned se toho chytáme. Souhlasíme. Jaký div, že se jim najednou nechce! Tahle taktika jim nevyšla. Kolem se mezitím srocují čumilové a koukají, jak to ti cizinci vyřeší. Těžko říct komu fandí, ale hlavně, že se něco děje. Klasický Vietnamec je houžvička s cigárkem, žlutými zuby a dlouhým nehtem na malíčku. Takové by přeprala i Klára. Děláme, že voláme policii. Nechce se nám utrácet kredit. Doufáme, že to nějak vyřešíme. Znejistí a o něčem se dohadují. Já jsem uvnitř, Klára venku. Znovu chtějí ujet. Musíme se hodně přemáhat, abych ji tomu

jednomu nenatáhl. Ono se to lehklo řekne, že ten kdo se v Asii rozčilí, ten prohrál. To je další z pravidel cestovatelského desatera. Ale samotné aplikování je v praxi někdy neuvěřitelně těžké. Už jsme opravdu hodně rozčilení. Navíc čas běží a kvůli takovým dohadům nám za chvíli ujede jediný vlak! Rozhlédnu se kolem a na podlaze pod jednou sedačkou vidím železnou tyč. Vře to ve mně. Takový odpor nečekali a my se divíme, že to nechávají zajít tak daleko. Když ani nevydávají lístky, tak nikdo nemůže zkontrolovat, kolik vezli pasažérů. Mohli to přejít mávnutím ruky, ale donutili nás jednat. Popadnu tu tyč, v jejich očích hrůza. Rychle vyskočím ven, jedním rychlým tahem vypáčím kufr, je mi jedno, že jim rozbiju zámek, to už je jejich riziko. Rychle vyhodím batohy do prachu cesty, aby nezačali zase ujíždět. Tyč odhodím mezi čumily a naposledy nabídnou peníze za autobus. Naštvaně dělají, že nás nevidí. Rychle spěcháme na vlak. Za námi po špičkách přiběhne pomocník, že chce tedy alespoň ty peníze, co jsme mu chtěli dát. Hodím je před něj do prachu a jdeme pryč.

Je příliš pozdě, vlak už odjel. Jsme z toho ranního dobrodružství oba rozrušení a ani nemluvíme. Jsme našťvaní a unavení. Ale najednou přišla změna, vlak nabral zpoždění, a tak teprve přijede. Tak přeci jen ho stihneme a čeká nás čtyřicetihodinová jízda podél moře do Saigonu...

ĚMK ©

Změna pohledu aneb konference Glorious

Ve dnech 13. 4. – 14. 4. 2016 se v Brně konala konference pořádaná studenty. Konference o osobním rozvoji a podnikání. Přesněji konference, která vám otevře oči, naplní inspirací a umožní vám setkání s lidmi, jež v životě díky svému snažení dokázali naplnit své sny.

Už v úterý (12. 4.) jsem se těšila na konferenci a ještě více na svého přítele. S nadšením jsem proto absolvovala cestu do Brna. Po příjezdu a milém setkání jsme se vydali na Masarykovu kolej a ubytovali se. Abych pravdu řekla, náš polygrafický intr je přepychový palác ve srovnání s touto kolejí, která ke všemu patří k těm lepším.

Druhý den jsme se vydali na konferenci do Sono centra, které poskytlo úžasnou atmosféru a akustiku. Bylo zde mnoho mladých ambiciózních studentů, kteří si stejně jako my přišli poslechnout několik skvělých řečníků, užít středěční networkingovou párty a nepopsatelnou atmosféru.

Jako středoškoláci jsme zde byli čistou vzácností a dostali tak mnoho pochval za náš zájem v neobvyklém věku. Od řečníků jsme obdrželi mnoho užitečných rad, obrovskou inspiraci a hlavně nasazení začít něco dělat a plnit své cíle. Mezi řečníky se objevil například Pavel Kacerel, mladý talent, který se dostal až do Hollywoodu a začal spolupracovat se studiem Marvel. Pracoval na projektech Iron Man 3, Captain America 2, Thor 2, Avengers: Age of Ultron a mnoha dalších. Dále tu byl třeba mistr etikety Ladislav Špaček, spoluzakladatel aplikace Liftago (taxi aplikace) Ondřej Krátký, spoluzakladatel společnosti Avast (antivirová společnost) Eduard Kučera, generální ředitel energetického giganta ČEZ Martin Roman a generální ředitelka Google ČR Taťana le Moigne.

Myšlenky a nasazení, jaké mi tato neuvěřitelná společnost dala, lze jen těžko popsat. Skvělé proslovy, dostatek jídla a pohodlí po celou dobu konference, setkání nových a odhodlaných lidí, prožití této akce s přítelem a společné diskutování nás vede pouze k jednomu rozhodnutí. Příští rok je Glorious 2017 jasnou volbou!

Ráda bych zde uvedla pár „hesel“ od těchto skvělých řečníků:

- Není nic tak důležitého, aby to nepočkalo hodinu.
- Osobní značka je k nezaplacení.
- Svět se nepřizpůsobí, pokud něco nefunguje, je třeba to změnit.
- Pochval se sám.
- Když jdeš nahoru, zdrav lidí, budeš je potkávat, i když půjdeš dolů.
- První dojem je rozhodující.
- Pokud chcete uspět, choďte do práce dřív, než pekaři a odcházejte později, než Vietnamci.
- Jediná konstanta je neustálá změna.
- Svět je plný kopií, ale jen originály píší historii a vítězí.
- Umění něco nedělat je ještě důležitější, než umění dělat.
- You are as big as you think you are.
- Být lídrem znamená mít odvahu pohořet.

V případě zájmu mohu poskytnout kvalitně zpracovanou „knížku“ s mnoha klíčovými myšlenkami z této konference. Jděte si za svým cílem!

-Arigonea-

NEBEZPEČÍ ELEKTRONICKÝCH CIGARET

Čím dál víc žáků - kuřáků z naší školy kouří místo klasických cigaret cigarety elektronické. Věří, že tyto cigarety jsou mnohem méně nebezpečné, než cigarety klasické a vnímají to jako cestu k budoucímu nekouření.

Navíc žák kouřící e-cigaretu je nenápadný, není problém ji kouřit o přestávce ve třídě či chodbě, na pokoji v posteli a podobně.

Ještě jedno zdánlivě plus mají elektronické cigarety. Vyrábějí se s různými lákavými, například ovocnými příchutěmi a chutnají tak mnohem lépe, než ty klasické.

Nejnovější vědecké studie však ukazují, že tyto cigarety jsou téměř stejně škodlivé jako ty normální. Poškozuji podobným způsobem buňky v těle kuřáka a mohou tedy zapříčinit vznik zhoubných nádorů. V elektronických cigaretách, i v těch, které neobsahují nikotin, existují totiž další, dosud nepopsané karcinogenní látky.

Takže naši studenti, chcete-li zůstat zdraví nejen teď, ale i v budoucnu, prostě NEKURTE! (Nebo s tím už konečně PŘESTAŇTE). -lo-

DENÍČEK ZAČÍNÁJÍCÍHO NEKUŘÁKA

To jsem si takhle jednou řekl, že bych s tím kouřením mohl něco udělat. Leze to do peněz, nic z toho člověk nemá a ještě jsou z toho hromady nemoci. Tak přestanu hned, řekl jsem si a vzápětí jsem zahodil zbytek krabičky přes rameno do koše. Byla by to krásná trefa, kdyby koš nebyl přeplněný. Nežli jsem však stačil krabičku zvednout, sesypal se na ni houf dětí, řekl bych školního věku, a po chvíli přetahování se a pokřikování zmizely za rohem. Pomyslel jsem na to, kam spěje doba, zamračil se a šel dál.

První den jsem se probudil a byl jsem jako vyměněný. Najednou jsem cítil krásný čerstvý vzduch linoucí se do mého otevřeného okna.

Ptáci radostně štěbetají, slunce září na mou tvář a já jsem celý nabitý energií do nového nekuřáckého dne. Je to fajn pocit tajně se posmívat všem těm kuřákům, kteří ani nechtějí přestat kouřit a kouří rádi. Celý den je úžasný a neexistuje v něm jediná chybička. Nikdo mě nedokáže rozhodit ani naštvat.

Druhý den jsem vstal z postele taktéž náramně vyspalý a životaschopný. Ptáci neustále venku zpívali a slunce hřálo. Vyjdu ven a lidé, ptáčící se mě na cigaretu, jsou obratem posíláni do trafiky se slovy: „Já jsem nekuřák!“ Celý den si tak nějak užívám, dopřávám si procházky, zmrzlinu, čerstvý vzduch a sluníčko.

Třetí den už tak skvělý není. Vstávám z postele úplně na šrot. Ptáci mi jsou dneska ukradení a slunce, které mě mimochodem probudilo, je mi vlastně už taky putna. Mám jen nechutnou chuť si zapálit. Ale koupit si krabičku by nebyl dobrý nápad, tak jdu prosit kuřáky. „Hele, kámo, neměl bys jedno cigáro?“ Poslán jsem byl do končin mládeži nepřístupných se slovy: „Jseš nekuřák, tak si polib.“ Tak celý den otráveně bloumám a už další pokusy o získání cigaret vzdávám. Potuluji se městem a cítím jen všechny smrady, které nabízí. Na svých toulkách znovu potkávám školáky, kteří mne v očekávání dalšího kuřiva pronásledují až do doby, než je maminky začaly obtelefonovávat a volat k večeri.

14. dubna 2016 jsme se jeli podívat na VOŠ do Štětí. Opravdu jsme se tam hrozně těšili a byli jsme zvědaví, jestli je ta škola tak super, jak nám na Polygrafce vyprávěl tehdy její pan ředitel.

Opravdu nám nelhali

Po příjezdu jsme vešli do školy a hned na chodbě nás vítali studenti a nabízeli nám produkty, které tu vyrábějí. Následně probíhala exkurze, o kterou se postarali právě studenti. Bylo to fajn, povíдали o škole z jejich pohledu a řekli nám o všem, co se jim líbí a nelíbí. (Musím podotknout, že snad ani neřekli, že je na této škole něco špatně.) Po prohlídce první budovy si nás převzal sám pan ředitel a jeli jsme se podívat na ostatní budovy školy. Prošli jsme si internátem, který je podle nás naprosto super! Hrozně se nám tam líbilo a do-

slova jsme si představovali, jak už tam žijeme. Dále jsme pokračovali do malé podlouhlé budovy, kde se nacházelo zařízení pro signmaking. Bylo tam vše, deskový plotr, klasický řezací plotr, různé fólie, digitální tiskárny, jedna k sobě měla připojené i dokončovací zpracování na vazbu V1. Měli tam i sítotisk. Prostě senzace! Popravdě, z téhle budovy jsem nechtěl ani odejít. Následovala prohlídka další budovy, kde se nacházel i kiosk pro studenty, úžasný fotoateliér s různými plátny a světly. Skvělé bylo i to, že tam měli dvanáctibarevný plotr pro tisk fotografií. Mohl bych o této škole vyprávět celý den. Vážně nás škola nadchla a už se těšíme, až tam budeme pokračovat ve studiu! Na závěr bych chtěl poděkovat studentům, kteří nám o škole sdělili svoje názory, a panu řediteli Konvalinkovi za doslova vyčerpávající přednášku!

-Dom-

Já sám

Náš dědeček je sice drobný postavou, ale velikým duchem. S pevnou vůlí nevzdávat se a bojovat za všech okolností se po těžké nemoci vrátil zpět. A ne jednou – přežil 2. světovou válku a tehdy smrtelnou obrnu a několik mozkových příhod, po kterých mu však zůstaly následky. Je to studnice znalostí historie, přírody, legend a pověstí z našeho okolí a hlavně lumpáren. Přesto, že je málo pohyblivý, dokáže nám hezky zmínit plány na celé dny. Celý život tvrdě pracoval a nebyl zvyklý na nicnedělání. Pokud náhodou nepracoval, „proháněl sukně“, jak sám říká, a i toto mu zůstalo dodnes. Tímto je všechno dané.

Věta „ono mi to nefunguje“ se stala naší noční můrou. Většinou znamená, že dědeček něco rozmontoval a neví si s tím dál rady. Naposledy to byl dozický zámek od vchodových dveří, vyská-

kala perka a nešel složit... Dodnes nevíme, proč ho vůbec vymontoval. Nejspíš se v počasí, při kterém nemohl ven, nudil..

„Ono mi to nefunguje“... Ano, mobil plný čaje opravdu nefunguje a ani nikdy už nebude.

„Je to rozbítý“... Je jasné, že televize s vymazanými programy nehraje. Nastavovali jsme je snad desetkrát. Mačkat čudlíky na ovladači byla jeden čas dobrá zábava.

„Já sám“... Dědeček špatně chodí a neudrží rovnováhu, ale sázet stromky ve svahu by hrozně rád. Nebo sekat trávu, pobíhat s ostrou kosou či sekerou není problém. Před pár lety to zvládal v pohodě.

Jsou tomu asi tři roky, co jsme málem nechali vyhlásit po dědečkovi pátrání. Nebral telefon, nikdo o něm nevěděl a zmizela i „motorka“ - tříkolka pro invalidy. Zalarmovali jsme všechny známé, projížděli a procházeli jeho oblíbená místa a dívali se do příkopů podél silnic. Snad nikde neoboural. Po třech dnech se ozval sám. Našel si na víkend kamarádka a nechtěl být rušen.

Také rád zkouší naši trpělivost. Ráno telefonuje, že by se rád podíval na chalupu. Tak dobře, jedeme pro něj autem. Než se však dostaneme do Mikulášovic, rozmyslí si to. Následuje přemlouvání, pochod k autu a další přemlouvání, pokud zaleze sluníčko. Když dorazíme na chatu, odmítá vy-

stoupit z auta, prý je tam bláto. Přichází další přemlouvání. Mamce dochází trpělivost a ptá se dědečka, jestli zkouší, co vydrží. Ten s ledovým klidem a úsměvem odpoví: „Čekám, kdy mě pošleš do pr...!“ Zajímavá kratochvíle, ještě že má mamka trpělivosti na rozdávání.

To je něco málo z lumpáren, které bez problémů vymyslí. Každé ráno se budíme s myšlenkou, co našeho dědečka dneska napadne.

Povětšinou je rozumný, často nám vypráví, co kde prožil, kde se byl on a nebo jeho tatínek podívat. Znalosti historie našeho okolí jsou veliké, vydaly by na knihu. Náš dědeček je jedním z důvodů, proč máme Rumburk tak rádi. Od malička nám vypráví pověsti a báje, víme od něj, kde se co odehrálo a kde co bylo i kdo to založil či se na tom podílel. Tyto znalosti si naše rodina předává po mnoho generací a že naše kořeny v Rumburku sahají daleko do historie.

S naším dědečkem si užíváme spoustu radosti i starostí – hlavně o něho. Přesto ho máme velmi rádi, je pro nás v mnoha ohledech vzorem, obdivujeme pevnou vůli, radost ze života a lásku ke všemu okolo. Pozitivní myšlení mu pomohlo přečkat mnohé těžké chvíle a dodávalo mu sílu do dalšího života. Na všem je přeci něco krásného a zajímavého.

-Šmudla-

Čtvrtý den, sotva po probuzení jsem okamžitě zavřel okno. Nevydržel jsem to odporne skřehotání z venku a navíc jsem okno i dokonale utěsnil před sluncem. Přes den jsem nevytáhl paty z domu a nervozitou jsem spořádal čtyři propisky, z toho jednu i s inkoustovou náplní. V následujících hodinách jsem rozmlátil noční stolek a dveře skřínky a málem i počítač. Když pak přišel kamarád, jestli si spolu nezahrajeme nějaké hry, okamžitě byl vykopnut ze dveří a následován právě počítačem a slovy silného kalibru. Dveře letí, klika cvakla a už nikdo neprojde. Zabezpečil jsem vchod několika přitlučenými prkny. V klidu můžu jít spát.

Pátý den jsem otevřel oči do tmy v místnosti. Při česání vlasů jsem si jich vztekem tak pūklu-

vyškubal z hlavy. S velkou námahou jsem strhnul prkna ze dveří a odemkl zámek. Vypravil jsem se ven s jasným cílem. Zkontroluji peněženku a vyrazím do ulic. Sotva jsem však vylezl ven, slunce jako by mě chtělo rozpustit. A tak se s obrovskou námahou a jazykem na mikině plazím městem. Všichni na mě zírají jako na pacienta, div jim oči nevyskáčou z důlků, ale já mám svůj cíl a oni mě nezastaví. Dostávám se ke dveřím, do kterých jsem upadl a z podlahy volám. Hoď po mě cigára. Trafikantka zděšeně nahlédla přes pult a hází po mě krabičku. V mžiku jsem ji rozcupoval a vzápětí jsem si několik cigaret zapálil naráz. Už po prvním šluku to byla úleva. Trafikantce jsem dal dvě stovky a vzal si ještě jednu krabičku na doma,

omluvil jsem se za tak zběsilý příchod a ve svém pohodovém tempu jsem si to zase odkráčel.

-Charlie-

Rockové koncerty a festivaly, které nesmíte propásnout!

AC/DC a AXEL ROSE

Praha Letňany / 22. 5. 2016

Bohužel zpěvák Brian Johnson vážně onemocněl, ale kapela na své fanoušky nezanevřela a své turné jede se zpěvákem z Guns N' Roses Axelem Rosem!

AERODROME

Tipsport Arena Praha / 15. 6. 2016

Korn, Bring Me the Horizon, Billy Talent, Bad Religion, Zebrahead.

ROCK FOR PEOPLE

Hradec Králové / 3.-5. 7. 2016

The Offspring, Bullet for my Valentine, Five Finger Death Punch, Skillet, Enter Shikari, Tři sestry, Monkey Business, Vypsaná fixa, Horkýže Slíže, Cocote Minute a mnoho dalších.

IRON MAIDEN

Eden Arena Praha / 5. 7. 2016

Masters of Rock

Vizovice / 14.-17. 7. 2016

Slayer, Megadeth, Apocalyptica, Tarja, Amaranthe, Eluvitie, Oomph!, Horkýže Slíže, Zakázaný ovoce a další.

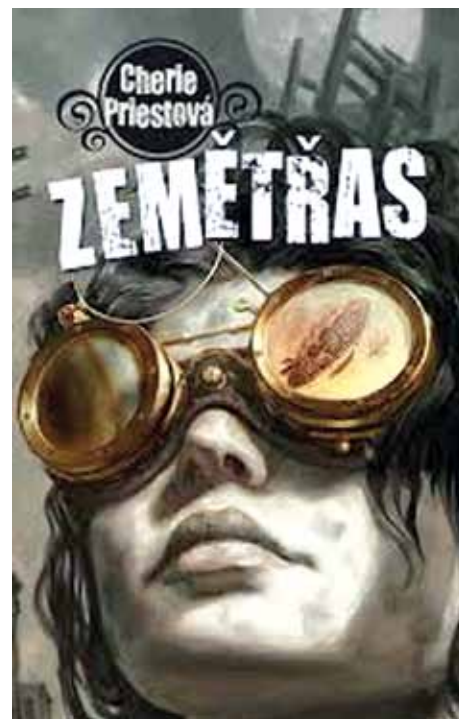
-YumeOokami-

Cherie Priestová: ZEMĚTŘAS ze série Mechanické století

Zemětřas je první z knih této série, kterou spojuje vlastně jen stejná doba a několik společných postav.

Žánr steampunk je v české literatuře velmi málo zastoupen, ačkoliv má poměrně velkou fanouškovskou základnu. V tomto žánru je silně zastoupena technologie parního stroje namísto elektroniky, od čehož je také odvozen název. Podle dalších definic je steampunk představa budoucnosti lidí z minulosti.

Knihy Zemětřas se odehrává v Seattlu, ve městě které se velmi rychle rozrostlo díky zlaté horečce na Klondiku. Těžební stroj, který sestrojil vědec Leviticus Blue, zničil část města a vypustil ze země jedovatý plyn, který mění lidi v nemrtvé.

Po šestnácti letech se lidé szili s novou situací ve městě a naučili se používat plynové masky a podzemní úkryty ve městě. Na předměstí žije Briar, vdova po Blueovi, se svým synem. Žije celkem normálním životem, což naruší až touha šestnáctiletého Ezekielia vrátit se do trosk jejich starého domu a najít nějaké pozůstatky po minulosti.

Autorka v postapokalyptickém světě vykreslila mnoho rozličných postav, z nichž každá je natolik unikátní, že by si zasloužila svůj vlastní příběh. Od pašeráků a pirátů ve vzducholoďích, až po tajemného vědce, jehož identitu nikdo nezná a jehož podobnost s manželem Briar je na první pohled zřejmá.

Knihy se čte tak lehce a rychle, že nedokážete uvěřit, že už je konec. Svět zemětřasu vás pohltí a už nepustí. A nezbyde vám nic jiného, než se posunout na další díl. A pak na další a na další...

-Tápka-

Co by Vám nemělo uniknout z komiksového světa v roce 2016?

Word of Warcraft:

Kronika, svazek 1

Fanoušci světoznámé hry Word of Warcraft si přijdou na své i v komiksu, tento svazek je průvodcem světem mýtů a legend z dob před příchodem Hordy a stvořením z Aliance. Je to nejrozsáhlejší a nejpracovnější historie Warcraftu, která odhaluje dosud nevyprávěné příběhy o zrození vesmíru a o silách, které formovaly Azeroth a jeho obyvatele.

Stephen King: Temná věž

Zrození pistolníka a Dlouhá cesta domů

Komiksová adaptace kultovního a brilantního fantasy hororového tvůrce, komiksová série není pouze převyprávěním knihy, vracíme se v ní ještě před děj, do doby mládí pistolníka Rolanda. Dlouhá cesta domů je druhý díl, kdy Roland se svými přáteli putuje domů, s sebou má mrtvé tělo své milenký a tajemnou kouli zvanou Merlinův grapefruit. Je pronásledován a ohrožen přírodou a vnitřními rozbroji.

Sui Išida: Tokijský Ghúl

Na Kena Kanekihho se usmálo štěstí, potkal dívku, která je hezká, líbí se jí stejně knížky a asi se jí líbí i Ken. Háček je, že dívka je ghúl

a lidi jsou pro ni pouze potrava. A jen náhoda Kena zachrání od jisté smrti. Ovšem nevyvázne jen tak a během léčby jsou mu implantovány orgány z dívky. A z Kena se tak stane částečný ghúl a vstupuje tak do světa, který dosud neznal.

Masaši Kišimoto: Naruto

díly: 26 - 30

Nejprofláklejší anime má také své ztvárnění v manze, z flákače se stává nindža, se kterým je nutné počítat. A čeká ho ten největší souboj jeho života, souboj s přítelem Sasukem, který je odhodlaný udělat vše proto, aby se pomstil.

Tite Kubo: Bleach

díly: 20 - 21

Ičigo žije ve světě plném příšer, se kterými musí bojovat. Nyní se vydal do Soul Society, aby zachránil k smrti odsouzenou Rukii Kuchiki. Nevstupuje ale do boje sám, ale bude mu to proti obří přesile Lovců duší stačit? V Soul Society se skrývá tajemný a neskutečně mocný zrádce. Epické finále mangy je tady!

Deadpool: Drákulova výzva, Mrtví prezidenti a Lovec Duší

První deadpoolovský komiks u nás a hned jeho nejlepší mise! Slavný užvaněný žoldák, kterého si najme samotný Drácula, aby mu doručil tajemnou zásilku. To je startovní výstřel k zběsilému závodu přes celý svět. A rovnou vyjdou i další dva díly o tomto vtípném chlápku.

A další zajímavé komiksy...

ŽIVÍ MRTVÍ, díly: 16 - 19

ASSASSIN'S CREED:

ZKOUŠKA OHNĚM, LUCIFER, díly: 10 - 11

ZAKLÍNAČ: LIŠČÍ DĚTI

-YumeOokami-

Stežka odvahy – to je procházka, soutěže a odměny pro nejmenší

Stežku odvahy pořádá KČT Rumburk již tradičně první květnovou sobotu v roce, což letos bylo 7. května. Je to výlet pro malé odvažlivce s rodiči a prarodiči, kteří projdou trasu 8 km vedenou krásami naší přírody Národního parku České Švýcarsko a Labskými pískovci.

Na přípravách a organizaci se podílelo více jak 40 členů oddílů s některými dobrovolníky z řad našich kamarádů a všichni jsme s napětím a trochu obavami sledovali počasí, které bylo stále aprílové. Nakonec se velmi vydařilo, bylo slunečno a teplo jako na objednávkou.

Start čekal na účastníky u informačního střeška Ametyst v Brtníkách.

Trasa pro kočárky (4 km) se velmi osvědčila a tento rok měla ještě větší návštěvnost. Uvítali ji i rodiče s malými capálisky.

Cíl byl již tradičně v osadě Kopec, na základně Klubu českých turistů Rumburk.

Zde na všechny zúčastněné čekaly diplomy, táborový oheň, opékání buřtů, pro děti ručně vyráběné medaile, soutěže za sladké odměny, kterými provázela klaun, indiánka a Pipi dlouhá punčocha, tombola vedená dvěma cikánkami, ve které nikdo neprohráje a spousta dobrot z kyjovské restaurace Na Fakultě či cukrová vata ze stánku pana Koury. Pro dobrou pohodu nám hrála po celý den country skupina Ruksak.

Děti se cákaly v potůčku za chatou, s rodiči okoukaly airsoftové zbraně, hledaly zatoulané kuličky a samy si vyzkoušely střelbu na cíl. Pohoda a klid vyzařovala ze všech odpočívajících na louce či u ohně. To byla nejhezčí odměna pro všechny pořadatele.

Mnozí z těch, co jako děti přišli na první ročníky, dnes tuto akci dopřávají svým dětem nebo i vnoučatům.

Tento krásný den s námi bylo 1021 registrovaných účastníků, 483 dětí a 538 dospělých, což je rekord za všechny doposud pořádané ročníky.

Veliké poděkování patří všem sponzorům, firmám i jednotlivcům. Finanční podporu jsme měli u měst Rumburk, Mikulášovice a obcí Staré Křečany a Vilémov. Nesmíme zapomenout na České dráhy, které nám v posílených spojích přivezly většinu návštěvníků. Bez pomoci těchto všech by nebylo možné takto rozsáhlou akci zorganizovat. Děkujeme.

Petra a Karla Brodinovy

Moc vás všechny zdravím!

Tak je to tu. Padesáté vydání Bezevšeho. Pamatuji se, když jsem ještě jako student Polygrafky každé čtvrtletí netrpělivě čekal, kdy vyjde další Bezevšeho. Je to skvělý časopis a až bych řekl, že se mi po něm stýská! Přju všem, kteří spolupracují na jeho vydávání, aby měli spoustu nápadů a elánu do něj psát a fotit! Bezevšeho, GRATULUJI K JUBILEU!

*David Rohlíček
absolvent oboru polygrafie z roku 2013*

PÁLENÍ ČARODĚJNIC TROCHU JINAK

Ráda bych vám představila tradiční český svátek trochu jinak. Pojdme se vydat zpátky ke kořenům všech našich tradic tak, jak je slavím já.

Prapředkem pálení čarodějnic byl keltský svátek Beltine. Jeho tradice přetrvala až do doby raného křesťanství, volně přešel ve Valpuržinu noc, tedy svátek svaté Valpurgy.

Slovo Beltine pochází ze slova tein, tedy oheň. Keltové o svátku Beltine uctívali boha Belena, boha ohně.

Na počest tohoto boha Keltové pálili oheň, jehož příprava podléhala několika pravidlům. Nejprve se zhasly ohně v celé vesnici. Na pečlivě vybraném místě se vyryl do země velký

čtverec, který se rozdělil na devět menších čtverců. Poté kněží přinesli na oheň dřevo z devíti posvátných stromů. Dnes už nelze zjistit, které stromy to byly, s jistotou víme jen to, že nejdůležitější byl dub. Oheň byl slavnostně zapalován dubovými třískami v rukou druida.

Devítka byla pro Kelty posvátné číslo a osm čtverců okolo symbolizuje osm hlavních svátků v keltském roce - dva slunovraty, dvě rovnodennosti, svátky Imbolc, Beltine, Lugnasad a Samhain. Oheň zapálený během Beltinu měl očistné účinky, proto se kolem něj tančilo, přeskakoval se a jeho kouřem se prováděl dobytek. Také stavění májky pochází z keltských tradic. Májka symbolizovala spojení sil země a nebe. Byla z březového dřeva a zdobila se červenými a bílými spirálami a větvíčkami hlohu. Beltine byl také tradiční svátek milenců a úzce souvisel se svátkem Lugnasad. O Beltinu si za-

milování vyměňovali věnce z březového proutí, což znamenalo v podstatě zasnubování. O Lugnasadu, který se slavil kolem 1. srpna, se uzavírala manželství, která byla zasnoubena o Beltinu. Také byla o Beltinu možnost rozvést manželství, která byla uzavřena o Lugnasadu minulého roku.

A když se v noci o Beltinu vypravíte na místo, kde stojí dub, jasan, a hloh, můžete tam spatřit víly a skřítky. Nevěříte? Tak seberte odvalu a pojdte to zkusit s námi!

-Ďapka-

V příštím čísle Bezevšeho vám přineseme mimo jiné reportáž z cirkusu. Krásné prázdniny, mnoho zážitků a originálních fotografií s BEZEVŠEHO přeje redakce.

PERLIČKY PERLIČKY

Z HODIN ČESKÉHO JAZYKA A LITERATURY:

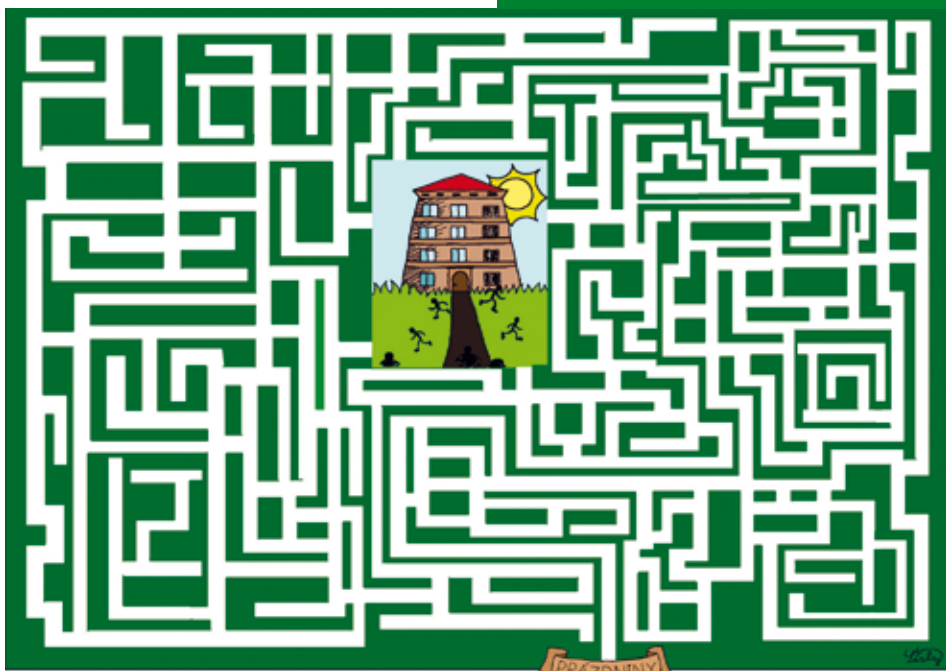
Vysvětlete rámcovou výstavbu Dekameronu:
Deset mladých lidí si vyjede na kemp, kde si povídají příběhy.

Uveďte hlavní představitele renesanční tvorby:
Franco Willion, Dillon (místo Villon)
Filippi (???), Bokáčo, Giovanni Boccacino (asi Cappuccino, Moccacino).

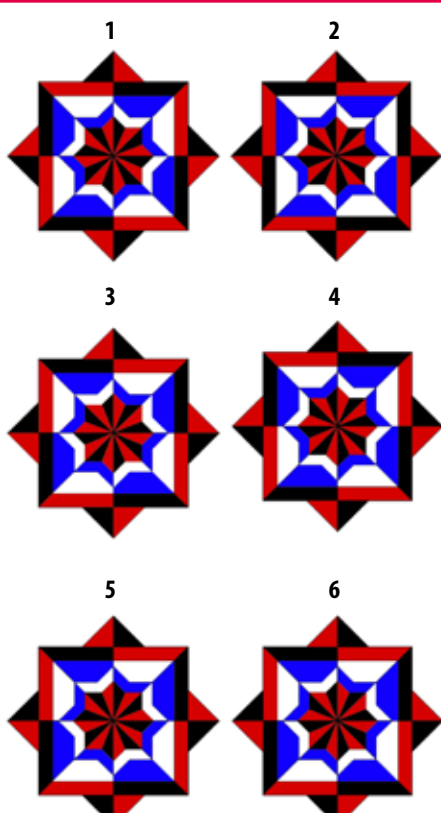
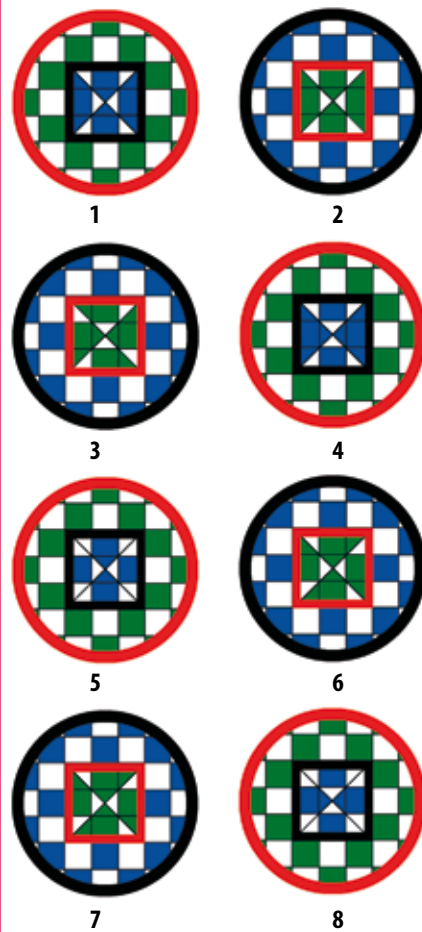
Určete rým: Rým obkročný
(ještě že ne obkročák).

-LeLi-

Cesta ze školy vede k prázdninám, pospěšte si!

NAJDI STEJNOU DVOJICI OBRAZŮ

NAJDETE STÍN K OPALUJÍCÍMU SE BEZEVŠEHO

